„VOM MOBILIZA TOATE FORȚELE PENTRU A ÎNDEPLINI EXEMPLAR SARCINILE CARE NE REVIN"

Pe adresa COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN, a tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, au continuat să sosească telegrame adresate de participanții la ședințele de lucru ale activelor județene din agricultură.

Dezbătînd sarcinile cuprinse în scrisoarea adresată de secretarul general al Partidului Comunist Român, tovarășul Nicolae Ceaușescu, participanții la aceste ședințe, în numele tuturor lucrătorilor de pe ogoare, și-au manifestat hotărîrea fermă de a depune toate eforturile pentru a transpune în viață sarcinile ce le revin, să contribuie cu toate forțele la sporirea producției agricole, la dezvoltarea continuă a agriculturii noastre.

TELEGRAME ADRESATE COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI, TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU

Pag. 2

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXVII, SERIA II. nr. 6940 | 6 PAGINI — 30 BANI | JOI 9 SEPTEMBRIE 1971

DIN NOU DESPRE „UCENICIA LA LOCUL DE MUNCĂ"

EFICIENȚA INSTRUCȚIEI PRACTICE

Secția mecanică grea a Uzinei de utilaje și piese de schimb pentru materiale de construcții. În imagine, frezorii Păun Constantin și Coșcodan Marin

Foto: GH. CUCU

Readucem în dezbatere mult discutata problemă a calificării muncitorilor prin ucenicia la locul de muncă. Mult discutată pentru că pe parcursul celor aproape 4 ani care au trecut de la înființarea ei prin H.C.M. nr. 981, presa a făcut numeroase referiri la organizarea și funcționarea uceniciei la locul de muncă, semnalîndu-se de fiecare dată o seamă de deficiențe persistente în modul ei de desfășurare. Cu prilejul anchetelor noastre din noiembrie și decembrie anul trecut, am constatat că toate aceste neclarități, semne de întrebare apărute în dosarul uceniciei la locul de muncă, sînt bine cunoscute la nivelul Ministerului Învățămîntului, Ministerului Muncii și a ministerelor economice, și că se caută, în colaborare, rezolvarea lor pe baza experienței acumulate de la apariția sus-numitului H.C.M.

Redeschidem deci ancheta în primul rînd pentru a vedea în ce măsură organele chemate să rezolve neclaritățile semnalate în desfășurarea uceniciei la locul de muncă au și făcut-o, pentru a vedea în ce măsură rezolvările propuse conferă acestei forme de calificare o serioasă bază de perspectivă. Intenționăm să readucem în discuție modalitățile de instruire practică a ucenicilor, felul în care ele se îmbină cu pregătirea teoretică, după cum se știa mai redusă decît cea a elevilor de școală profesională. Vom insista, de asemenea, asupra modului în care se face recrutarea tinerilor, admiterea lor în rîndul celor care urmează să se califice într-o meserie sau alta, urmărind totodată în ce măsură această selecție se face pe baza aptitudinilor, dacă există vreo preocupare pentru orientarea profesională a acestor tineri. În același timp ne propunem să analizăm cadrul educațional în care se formează ucenicul ca viitor muncitor, contribuția întreprinderii, școlii și organizațiilor U.T.C. la crearea și perfecționarea acestui cadru. Vom acorda spațiu, ca și în articolele precedente, de altfel, experiențelor pozitive demne de atenție întîlnite în întreprinderi, soluțiilor eficiente de materializare a uceniciei la locul de muncă. Coloanele ziarului rămîn deci deschise pentru publicarea observațiilor, sugestiilor, inițiativelor de interes mai general experimentate cu bune rezultate de unele întreprinderi.

★

Gradul de calificare al viitorilor muncitori depinde în primul rînd de modul în care se rezolvă instruirea lor practică. Se știe doar că în cadrul instruirii ucenicilor timpul afectat practicii este de trei ori mai mare decît cel rezervat însușirii unor cunoștințe teoretice. Este motivul pentru care din punct de vedere practic ucenicii au șansa să devină mai bine pregătiți decît elevii școlilor profesionale. Cu o condiție însă: instruirea practică să se desfășoare programat în forme adecvate fiecărei meserii, sub îndrumarea unor maiștri instructori. Vrem să vedem dacă această necesitate exprimată în repetate rînduri în presă pe parcursul anului trecut, a devenit realitate. Cine și cum asi-

IUSTIN MORARU

(Continuare în pag. a IV-a)

Uzina dv. ajută școala?

Nu pot vorbi încă despre o experiență, ci doar de modul în care mi se pare mie că trebuie să tratăm o asemenea sarcină — patronarea școlii de către întreprinderi — ce înlesnește întîlnirea școlii cu uzina, colaborarea. Formarea și educarea tineretului, călirea sa revoluționară, constituie o îndatorire de interes național, cu profunde rezonanțe de ordin politic, etic, social — îndatorire la îndeplinirea căreia sînt chemate să-și aducă contribuția toate structurile orînduirii noastre. Avem la îndemînă pilda secretarului general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, care, constant, cu grijă comunistă, se ocupă de destinele tinerei generații și ne pune în atenție sarcinile ce ne revin tuturor privitor la pregătirea acesteia, cu

Ne răspunde ing. STELIAN TEODORESCU

directorul general al Uzinelor „1 Mai" — Ploiești

deosebire în școală, unde-și petrece anii hotărîtori ai devenirii.

Firescul acestui fapt derivă de acolo că societatea noastră socialistă își asumă mari responsabilități în ceea ce privește modelarea fondului său de aur — tineretul. Poate se va pune întrebarea de ce tratează un director de întreprindere această chestiune, ce amestec are el în treburile școlii. Răspund prin a aminti afirmația pe care o facem adesea, că ne pregătim schimbul de mîine. Or, afirmația aceasta trebuie să aibă acoperire deplină și dintr-un punct de vedere are: uzinele dețin un învățămînt propriu de tip profesional, unde sînt pregătiți muncitorii și maiștrii de mîine, au și un liceu serai. Dar nu la atribuțiile noastre față de acest învățămînt mă refer: aici lucrurile sînt limpezi. Mă gîndesc cum se poate extinde sfera influenței educative a uzinei în viața școlilor generale și a liceului, acolo unde se află posi-

(Continuare în pag. a IV-a)

DIN ALBUMUL CONSTRUCTORILOR

Un instantaneu obișnuit în aparență, un moment de neuitat pentru unul din detașamentele de bază ale constructorilor de pe Șantierul tineretului de la Lotru — entuziastă angajare de forțe umane într-unul dintre cele mai laborioase obiective ale socialismului. Colaboratorul nostru DOREL DEMETRESCU a surprins în obiectivul aparatului fotografic clipa de bucurie încununată de florile izbînzii, unică în asemenea împrejurări, cînd ecoul străpungerii ultimului tronson de pe aducțiunea principală mai răsuna triumfător peste munți anunțind „ultimul gong" dintr-un „act" final, pe care harnicii constructori îl pregătesc de mai bine de 5 ani. Este vorba de recenta străpungere a galeriei Mănăileasa Amonte — priză-aducțiune-baraj, — izbîndă ce va fi trecută, ca și cele anterioare, în cartea de lumină a Lotrului. Ea aureolează tenacitatea și dăruirea uneia dintre cele mai mari familii de constructori ai cărei membri în majoritatea lor își numără anii cu cei ai României libere și active. O izbîndă care întărește prin ea însăși definirea acestui an al Lotrului ca „an al marilor străpungeri", cum îl numea la începutul său experimentatul director al I.C.H. Lotru, Gheorghe Cocoș.

La cîteva zile după acest eveniment, chipurile destinse ale constructorilor din subordinea lui Alexandru Farcaș și Gheorghe Mîndrilă, în rîndul cărora îi recunoaștem pe mulți dintre tinerii brigadieri, par a fi uitat momentele de tensiune la care au fost supuși de-a lungul unui traseu al încercărilor, exprimate banal în cei 5 132 m liniari ai galeriei.

O clipă de relaxare și bucurie sinceră între două etape de încordare și dăruire. Căci abia realizat acest obiectiv, aceiași oameni cu experiența și abnegația, cu frenezia și entuziasmul tinereții, își vor spori eforturile pentru terminarea celorlalte lucrări aferente ce vor trebui să se îngemăneze laolaltă cu cele existente în cea mai temerară dintre toate — principala magistrală subterană a apelor, care, conduse în centrala de la Ciunget, vor încununa dialogul om-natură cu diademe de lumină.

R. V.

SENSURILE EDUCATIVE ALE MUNCII DE AGITAȚIE

O INIȚIATIVĂ A COMITETULUI ORĂȘENESC U.T.C. CÎMPINA

În plin centru, pe strada mare din Cîmpina, acolo unde oamenii rămîn cîteva clipe pentru a privi panoul fruntașilor în producție, pe cei care prin muncă au devenit mîndria întregului oraș, în același loc și nu întîmplător situat, în urmă cu cîteva luni și-a făcut apariția și o gazetă satirică: „Reflectorul".

Adăugîndu-se altor mijloace educative „Reflectorul", aflat acum la a treia ediție, a stîrnit încă de la început vii și profunde comentarii, a trezit ecouri în conștiința multora dintre cei direct vizați, care s-au văzut nevoiți să aleagă între munca onestă și dezaprobarea publică permanentă, a îndemnat la momente de reflexie pe cei cu responsabilități bine definite în cadrul muncii de educație cetățenească: părinți, colegi de muncă, organizații de tineret etc. Dar ceea ce cu precădere a izbutit să realizeze această inițiativă a Comitetului orășenesc U.T.C. Cîmpina este crearea unui climat de opinie intransigentă împotriva parazitismului, climat în circuitul căruia a fost atras aproape întreg orașul.

Ne-am convins de acest lucru la fața locului, cu prilejul unor investigații care au avut ca punct de plecare chiar sugestiile oferite de „Reflector".

De pildă, gazeta satirică afișa, printre altele, imaginea lui *Ion Rățulescu* care, la vîrsta de 23 de ani, nu lucra de mai multă vreme, fiind întreținut de părinți, deși deține o calificare de electrician. Discutînd cu tatăl său, muncitor tîmplar la Rafinăria din Cîmpina, am notat următorul răspuns:

— Știu că este o eroare ca un om la vîrsta lui să trăiască fără muncă. Acum nu mai pot face nimic pentru el, fiindcă atunci cînd trebuia să-i ofer o educație firească nu mi-a dat voie soția. Se oprește o clipă, dîndu-și parcă seama de nedumerirea noastră, după care continuă: *personal nu mai am nici o putere de convingere asupra lui.*

Această „putere de convingere", formulă prin care tatăl abdică prea ușor de la îndatoririle sale educative, a avut-o în schimb gazeta „*Reflector*", după cum ne-a mărturisit chiar cel în cauză într-o discuție în care l-am invitat la totală sinceritate:

— „Reflectorul" a însemnat pentru mine o lecție aspră, a fost pentru prima dată cînd m-am simțit un izolat și am avut revelația unei treziri amare. Nu știam că sînt prins în vizorul său și într-o zi priveam împreună cu un grup de persoane necunoscute gazeta satirică din centrul orașului. Mi s-a părut ciudat că mai multe priviri erau ațintite asupra mea. În aceeași clipă, văzîndu-mi poza, mi-am dat seama că sînt recunoscut. Am plecat imediat dar... asta se uită greu. Și acum îmi sună în urechi o afirmație făcută de un copil în plină stradă: „uite-l pe ăla de la Reflector".

Și ca dovadă că hotărîrea sa nu era vorbă goală, chiar a doua zi s-a prezentat la forțele de muncă și, ajutat de comitetul orășenesc U.T.C., a primit repartiție pentru Șantierul de construcții montaj.

Un alt caz dezvăluie, prin implicațiile sale, consecințele unei datorii părintești greșit înțeleasă, manifestată printr-o grijă exagerată față de propriul copil. *Cornel Marin*, de profesie mecanic, a lucrat doar 3—4 zile în oraș, pînă a plecat militar. Părinții îi încurajau și ei atitudinea, apărîndu-l sub motivul că nu a găsit un post corespunzător, deși au solicitat sprijinul mai multor întreprinderi. O discuție mai atentă relevă însă adevărul într-o altă afirmație a tatălui: *„Este adevărat, doream să aibă un loc*

THEODOR COCHINESCU

(Continuare în pag. a IV-a)

Elevi ai Școlii generale Nr. 56 lucrînd la înfrumusețarea claselor

Foto: P. TÎNJALĂ

SĂ DISCUTĂM DESPRE TINEREȚE, EDUCAȚIE, RĂSPUNDERI

Cine sîntem cînd nu ne cunoaște nimeni...

— Mergem la motel... E niște mititei acolo, de groază. Spune și la băieții să vină...

— Bine domnule profesor, a încuviințat o voce feminină, destul de timidă pe lîngă aplombul celui care hotărîse programul de seară.

Am întors capul, curioasă să-l văd pe profesorul care stîlcea cu dezinvoltură gramatica.

— Merge și fata?, am auzit deodată

— Merge, am hotărît, deoarece întrebarea, deși formulată indirect, o viza fără echivoc pe subsemnata. Peste cîteva minute mă aflam la o masă a motelului din Bicaz, într-o companie care — conform prezentărilor — aduna laolaltă cîțiva distinși intelectuali: Gigi Moscu, autorul invitației, profesor din București, Mimi Scurtu, tehniciană chimistă, Nicky Manolescu, inginer la Ploiești, Reny Popovici, medic stomatolog la Vatra Dornei și Doina Dascălu, în care cu surprindere aveam să descopăr — tot conform prezentării — o colegă de breaslă.

După cîteva replici cu privire la timp și la inspirația de a alege tocmai perioada cu pricina pentru concediu, am riscat o întrebare:

— La ce școală predați, d-le Moscu?

— La „Sava", drăguță!

Răspunsul, care îl situa pe vlăjganul din fața mea în corpul didactic al uneia dintre cele mai prestigioase școli ale țării, m-a descumpănit.

— Chiar la „Sava"? am insistat, deși interlocutorul meu orientase deja discuția pe altă pantă.

— Ihî!

— Și ce predați?

— Ia te uită! interveni deodată în discuție inginerul ploieștean. Ce pune dumneaei atîtea întrebări? O fi de la miliție!...

— Nu, sînt tot profesoară. Și tot în București.

— Colegi... s-a extaziat Mimi Scurtu.

N-am mai insistat. Gigi Moscu tăcea, complet indispus, lăsîndu-i pe ceilalți să încrucișeze platitudinile caracteristice unor oameni care n-au nimic să-și spună unul altuia.

După cîteva clipe „profesorul" mi se adresă brusc:

— Vrei să vii puțin, colega?

L-am urmat pe platforma aproape pustie a motelului:

— Te-ai prins la poantă?

Am făcut un gest care nu însemna, nici da, nici nu.

— Fă-te că-ți amintești de mine de la ședințele alea profesorale. Ne distrăm puțin...

— De la consilii?

— Ihî!

— Dar ești profesor?

— Aiurea! O vrăjesc pe gagica (adică pe Mimi Scurtu. n.n.). Moare după cadre didactice.

Am acceptat să-i fac jocul lui Gigi Moscu, în schimbul unei informații biografice: profesia sa reală. M-a privit o clipă, cîntărindu-mă parcă și încercînd să-și dea seama pentru ce profesii aș putea avea predilecție.

— Meseria **adevărată,** Gigi. Că o aflu singură, pe urmă!

— Muncitor... tehnician! **s-a** corectat imediat.

— Muncitor, unde? am insistat trecînd peste modificarea din ultima clipă.

— La mase plastice. Dar chiar ești de la poliție?

— Nu, de la ziar. Dar...

— Mormînt! a făgăduit el. Vrei să scrii despre ăia? a întrebat, excluzîndu-se automat din rîndul subiecților posibili. **Nici unul nu-i ce zice,** îți spun eu!

Iată-mă obligată acum, cînd scriu aceste rînduri, să menționez perspicacitatea falsului profesor. Într-adevăr, nici unul dintre „distinșii intelectuali" adu-

SOFIA SCORȚARU

(Continuare în pag. a IV-a)

PAG. 3

- **Plenare lărgite ale activelor U.T.C. BILANȚUL PRETINDE ȘI O ANALIZĂ CRITICĂ EXIGENTĂ**
- **DEMNĂ ȘI DÎRZĂ SOLIDARITATE UMANĂ**
- **Satul are nevoie de meseriași O PERSPECTIVĂ CARE SE CERE EXPLICATĂ TINERILOR**

PAG. 5

- **CONSECVENȚA VIZIUNII ARTISTICE**
- **Note de lector Zaharia Stancu: „PENTRU OAMENII ACESTUI PĂMÎNT"**
- **CONVENȚIONALISM ȘI IMITAȚIE ÎN BALETUL ROMÂNESC** (opinii)
- **„Cibinium '71"**

Convingere și constrîngere

de DUMITRU MAZILU

Un tată a venit revoltat să-mi explice că fiul său — un copil de 11 ani — a fost „urechiat" de mama Ginei — o fetiță de 10 ani —, deoarece a fost surprins adresîndu-i cuvinte pornografice... pe cînd se jucau în parcul de lîngă casă. „Auzi dumneata să îndrăznească să-mi ia „copilașul" de urechi pentru niște vorbe — e adevărat cam nepotrivite — dar niște vorbe din cele multe cîte se spun astăzi! „Cîtă neobrăzare, ce lipsă de educație la femeia asta!". „Însă am pus-o la punct: i-am făcut un perdaf, de cred că i-a pierit cheful să-mi mai sperie copilul".

— Dar cu băiatul ce-ai făcut, deoarece recunoaște singur că a greșit? — l-am întrebat eu.

— Ce să fac: în primul rînd, l-am liniștit după spaima pe care a tras-o bietul copil; apoi l-am sfătuit să fie mai atent cu cine „glumește", deoarece vorbele acelea cam piperate erau o glumă auzită în casă la o petrecere. Apreciem că o atare conduită a tatălui obligă la meditație, la reflecție mai ales cu privire la metodele pe care le folosim în procesul de educație, cu privire la rolul **constrîngerii** și **convingerii**, la menirea familiei și societății în aplicarea lor.

Din păcate, exemplul nu este singular. De cîte ori ni se întîmplă — întîlnindu-ne cu conduite mai mult decît discutabile ale unor copii sau tineri — să fim admonestați nu numai de cei în cauză sau de părinții lor, ci chiar de persoane din jur, dacă încercăm să le atragem atenția că „nu e corect", „că este nepermis să se comporte astfel" sau „că e chiar degradant". Frecvent ni se atrage atenția: „De ce vă amestecați?", „Nu este treaba dumitale; nu vezi că e copil?" Și unii dintre noi — pentru a evita asemenea apostrofări — își „caută de drum", se fac că nu văd și nu aud ce se petrece în jurul lor. Și nu de puține ori aflăm că unii din cei surprinși „în defect moral", dar necorectați la timp, neobservați cînd mai era încă util, săvîrșesc fapte mai grave, uneori chiar infracțiuni.

Departe de noi gîndul de a pune în discuție valoarea educativă excepțională a convingerii, a exemplului personal, a explicațiilor lămuritoare, insistente și repetate. Dar de ce am exclude total metodele de constrîngere din procesul educativ al familiei, al școlii, al colectivității, mai ales în cazul în care faptele presupun o gravitate ce e nepermis a fi ascunsă — necinste, minciună, lovire, injurii la adresa colegilor, ba chiar a părinților, învățătorilor sau

(Continuare în pag. a II-a)

PE AGENDA ZILEI

Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, ION GHEORGHE MAURER, a adresat președintelui Guvernului Revoluționar Muncitoresc-Țărănesc Ungar, FOCK JENÖ, o telegramă în legătură cu tragicul accident al avionului de pasageri aparținînd companiei Malev, care a avut loc lîngă aeroportul din Copenhaga.

În telegramă sînt exprimate sincere condoleanțe, iar familiilor îndoliate, profundă compasiune.

PRIMIRE LA C.C. AL P.C.R.

Tovarășul Dumitru Popescu, membru al Comitetului Executiv, secretar al C.C. al P.C.R., a primit în cursul zilei de miercuri delegația de ziariști din R. P. Chineză, condusă de Dan Can, director adjunct al Agenției de presă „China Nouă", care face o vizită de prietenie în țara noastră.

La primire, care s-a desfășurat într-o atmosferă caldă, tovărășească, a participat tovarășul Ion Cumpănașu, prim-adjunct de șef de secție la C.C. al P.C.R.

A fost prezent Cian Hai-fun, ambasadorul R. P. Chineze la București.

(Agerpres)

Vizita delegației de ziariști din R. P. Chineză, s-a desfășurat între 19 august-9 septembrie a.c. la invitația Ministerului Afacerilor Externe.

Delegația a participat la manifestările prilejuite de cea de a 27-a aniversare a eliberării României de sub jugul fascist și a vizitat obiective industriale, unități agricole de stat și cooperatiste, instituții social-culturale și de presă. Membrii delegației au avut întîlniri cu conducătorii instituțiilor respective, cu activiști de partid și de stat, cu muncitori, țărani și intelectuali din diferite județe ale țării.

Delegația a avut, de asemenea, o convorbire la conducerea Ministerului Afacerilor Externe, iar adjunctul ministrului, Vasile Gliga, a oferit un dineu.

★

Miercuri la prînz, ambasadorul R. P. Chineze la București, Cian Hai-fun a oferit o masă cu prilejul prezenței în țara noastră a delegației de ziariști chinezi.

Au participat Vasile Vlad, șef de secție la C.C al P.C.R., Vasile Gliga, adjunct al ministrului afacerilor externe, Ion Cumpănașu, prim-adjunct de șef de secție la C.C. al P.C.R., reprezentanți ai conducerii ziarului Scînteia, Comitetului de radiodifuziune și televiziune, Agenției române de presă „Agerpres", alți ziariști

---

Cu prilejul celei de-a 23-a aniversări a întemeierii Republicii Populare Democrate Coreene, Kang Iang Săp, ambasadorul R.P.D. Coreene la București a oferit miercuri seara o recepție în saloanele ambasadei.

Au luat parte tovarășii Ilie Verdeț, Leonte Răutu, Vasile Patilineț, Gheorghe Necula, vicepreședinte al Marii Adunări Naționale, Vasile Vlad, șef de secție la C.C. al P.C.R., Corneliu Mănescu, ministrul afacerilor externe și alți membri ai guvernului, reprezentanți ai unor instituții centrale, ai unor organizații de masă și obștești, generali și ofițeri superiori, oameni de știință, artă și cultură, ziariști și corespondenți ai presei străine.

Au participat șefi ai unor misiuni diplomatice acreditați la București și alți membri ai corpului diplomatic.

Recepția s-a desfășurat într-o atmosferă caldă, prietenească.

Cu prilejul celei de-a 27-a aniversări a victoriei revoluției socialiste din Bulgaria, Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă a organizat în Capitală și în alte orașe din țară „Zilele filmului din Republica Populară Bulgaria". Miercuri seara, la cinematograful Capitol din București a fost prezentat în spectacol de gală filmul „Încrederea".

★

Delegații ale unor comitete județene de partid din țara noastră au plecat în R. P. Bulgaria, unde, la invitația unor organizații de partid din țara vecină, vor participa la manifestările prilejuite de cea de-a 27-a aniversare a Zilei naționale a R.P. Bulgaria.

Vicepreședintele Consiliului de Miniștri, Emil Drăgănescu, a primit miercuri dimineața pe Draza Markovici, președintele Adunării Republicii Socialiste Serbia, membru al Prezidiului Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, însoțit de ing. Petar Kostici, membru al Consiliului Executiv al Republicii Socialiste Serbia, președintele Comitetului pentru relații cu străinătatea al Serbiei, care își petrec o parte din concediu în țara noastră.

Miercuri seara s-a înapoiat în Capitală, venind de la Moscova, delegația Consiliului Central al U.G.S.R., condusă de tovarășul Virgil Trofin, președintele Consiliului Central al U.G.S.R., care a participat la consfătuirea conducătorilor unor centrale sindicale din Europa.

PENTRU TIMPUL DV. LIBER

cinema

MARELE PREMIU (film panoramic ambele serii) : rulează la Patria (orele 9,30; 13; 16,30; 20).
EU SÎNT JEROME : rulează la Victoria (orele 9; 11.15; 13,30; 16; 18.30; 20,45).
ARICII SE NASC FĂRĂ ȚEPI : rulează la Capitol (orele 10 15; 12.30; 16,45; 18,45; 20.45).
CROMWELL : rulează la Sala Palatului (ora 19,30), Scala (orele 10, 13,30; 17; 20,00); Grădina Select (ora 19.30), Grădina Capitol (ora 19,30).
PARADA CIRCULUI : rulează la Festival (orele 9: 11.15; 13.30: 16, 18,30; 20.45)
FATA DE PE MUNȚELE DE DIAMANT : rulează la Lumina (orele 9—16 în continuare; 18,15; 20,30).
ASEDIUL : rulează la Excelsior (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30) Gloria (orele 9; 11,15; 13.30, 16; 18,15; 20.30).
SIMON BOLIVAR rulează la Melodia (orele 8,45; 11,15; 13.30; 16; 18.30; 21). Parcul Herăstrău (ora 19.30).
ARTICOLUL 420 : rulează la Luceafărul (orele 9; 12.30; 16.15; 20), București (orele 9; 12.30; 16,30; 20). Feroviar (orele 9; 12,30; 16,30; 20.15) Grădina Doina (ora 19.30).
HELLO DOLLY rulează la Modern (orele 9; 12.30; 16 20). Favorit (orele 9.15; 12.30; 16; 19,30), Grădina Festival (ora 19.30). Grădina Modern (ora 19).
BRIGADA DIVERSE ÎN ALERTĂ : rulează la Miorița (orele 9; 11,15; 13.30 16; 18,15; 20 30).
DEPARTE DE LUMEA DEZLĂNȚUITĂ : rulează la Central (orele 9; 12,15; 15.30; 19).
DIRECȚIA BERLIN rulează la Rahova (orele 16; 18; 20).
FLOAREA SOARELUI rulează la Doina (orele 11.30; 13.45; 16; 18.15; 20,30 — la orele 10 Program pentru copii). Drumul Sării (orele 15.30; 17.45; 20). Buzești (orele 15.30, 18)
CÎNTĂREȚUL BUCLUCAȘ : rulează la Cosmos (orele 15.30; 18; 20.15).
OMUL ORCHESTRA rulează la Grivița (orele 9; 11.15; 13.30; 16, 18.15; 20.30) Volga (orele 9; 11.15, 13.30 15.45 18,15; 20,30), Flamura (orele 9; 11.15; 13.30; 16; 18.15 20.30).
HAIDUCII rulează la Dacia (orele 8,30—20.30 în continuare)
CORTUL ROȘU rulează la Timpuri Noi (orele 9,30; 12.45; 16; 19). Munca (orele 16; 19).
SĂPTĂMÎNA NEBUNILOR : rulează la Floreasca (orele 15,30; 18; 20.30) Popular (orele 15.30; 18; 20,15).
SUNETUL MUZICII rulează la Ferentari (orele 15.30; 19), Înfrățirea (orele 15.30; 19).
RISCUL rulează la Giulești (orele 15.30; 17.45; 20).
TICK TICK TICK rulează la Aurora (orele 9 11.15; 13.30; 15.45 18 20.15) Tomis (orele 9; 11.15; 13.30 15.45; 18). Grădina Aurora (ora 19.30). Grădina Tomis (ora 20.15).
SERATA : rulează la Pacea (orele 15.45; 18; 20).
SECRETUL PLANETEI MAIMUȚELOR : rulează la Moșilor (orele 15.30; 17.45). Flacăra (orele 15.30; 18; 20.15). Grădina Moșilor (ora 20).
HAIDUCII LUI ȘAPTECAI, ZESTREA DOMNIȚEI RALU : rulează la Viitorul (orele 16; 19.30).
UN LOC PENTRU ÎNDRĂGOSTIȚI : rulează la Bucegi (orele 16; 18). Arta (orele 15.30; 18). Grădina Bucegi (ora 20). Grădina Arta (ora 20).
BĂTĂLIA DE PE NERETVA : rulează la Cringași (orele 15.30; 19).
ROMEO ȘI JULIETA rulează la Unirea (ora 16) Grădina Unirea (ora 19.30).
GREȘEALA FATALĂ : rulează la Lira (orele 15.30; 18). Grădina Lira (ora 19.45).
ÎNTOARCEREA SFÎNTULUI LUCA : rulează la Laromet (orele 15.30; 17.30; 19.30).
O FLOARE ȘI DOI GRĂDINARI : rulează la Progresul (orele 16; 15.30; 19.30).
MERIDIANUL ZERO : rulează la Vitan (orele 15.30; 18). Grădina Vitan (ora 20).

teatre

JOI, 9 SEPTEMBRIE 1971

Opera Română (La Arenele Romane) — CARMEN — ora 19.30; Teatrul Național „I. L. Caragiale" (Sala Comedia) : COANA CHIRIȚA — ora 20; Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra" (La Teatrul de vară „Herăstrău") : IUBIRE PENTRU IUBIRE — ora 20; Teatrul „C. Tănase" (La Grădina Boema) : SONATUL LUNII — ora 20.

tv

JOI, 9 SEPTEMBRIE 1971

PROGRAMUL I

● 17.30 Deschiderea emisiunii. Emisiune în limba maghiară ● 18.30 La volan ● 18,50 Timp și anotimp în agricultură ● 19.10 Pentru sănătatea dv. ● 19.20 1001 de seri ● 19.30 Telejurnalul de seară ● 20.10 Reflector: „Forța opiniei publice" ● 20.25 Pagini de umor — „Tufă de Veneția" ● 20.50 Interpretul săptămînii : Maria Butaciu ● 21,10 Cadran internațional ● 22.00 Șlagăre și interpreți de pretutindeni ● 22,30 Film documentar : Industria și agricultura R.P.D. Coreene în plin avînt ● 22.45 Telejurnalul de noapte.

PROGRAMUL II

● 20,10 Reportaj din R. P. Bulgaria ● 20.20 Film artistic : „Hoțul de piersici". Regia Vilo Radev ● 21.35 Buletin de știri ● 21 40 Grație și poezie ● 22,00 Film serial „Planeta giganților".

Vizita delegației Adunării Naționale a Republicii Democrate Vietnam — vie manifestare a prieteniei frățești ce leagă popoarele român și vietnamez

Delegația Adunării Naționale a Republicii Democrate Vietnam, condusă de tovarășul Hoang Van Hoan, membru al Biroului Politic al C.C. al Partidului celor ce Muncesc din Vietnam, vicepreședinte al Comitetului Permanent al Adunării Naționale, a făcut miercuri o vizită în județul Prahova și municipiul Ploiești.

Delegația a fost însoțită de tovarășii Mihai Dalea, membru supleant al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., președintele Comisiei pentru politică externă a M.A.N. și Dumitru Balalia, membru al C.C. al P.C.R., președintele Comisiei pentru consiliile populare și administrația de stat a M.A.N.

Au fost prezenți Nguyen Dang Hanh, ambasadorul R.D. Vietnam la București și membri ai ambasadei.

Solii poporului vietnamez au fost salutați la sediul Comitetului județean Prahova al P.C.R., de numeroși reprezentanți ai organelor locale de partid și de stat.

După ce a urat oaspeților vietnamezi un călduros bun sosit pe meleagurile ploieștene, tovarășul Ilie Cișu, prim-secretar al Comitetului județean de partid, președintele Consiliului popular județean, deputat în Marea Adunare Națională, a făcut o scurtă prezentare a județului și a înfățișat realizările obținute de oamenii muncii din uzine și de pe ogoare, subliniind entuziasmul cu care aceștia traduc în viață amplul program trasat de Congresul al X-lea al P.C.R. pentru făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate. Totodată, el a relevat bogatele tradiții de luptă revoluționară ale clasei muncitoare din această parte a țării.

Conducătorul delegației vietnameze, tovarășul Hoang Van Hoan, și-a exprimat satisfacția pentru prilejul oferit de a vedea unul din puternicele centre industriale ale României, a mulțumit pentru călduroasa primire făcută membrilor delegației, subliniind că această vizită constituie un prețios prilej de a cunoaște o parte din experiența și realizările poporului român în economie, știință și tehnică. Oaspetele a relevat, totodată, lupta poporului vietnamez împotriva intervenției imperialiste, eforturile depuse pentru reconstrucția economică a țării, evidențiind sprijinul acordat de România și celelalte țări socialiste.

În continuare, membrii delegației Adunării Naționale a R.D. Vietnam, și persoanele oficiale care îi însoțesc, au făcut o vizită la Grupul industrial de petrochimie.

După încheierea vizitei, în sala de festivități a avut loc un miting al prieteniei româno-vietnameze, la care au luat parte numeroși muncitori, ingineri și tehnicieni, precum și studenți vietnamezi aflați la specializare în această cetate a petrolului.

Pe fundalul scenei se aflau arborate drapelele de partid și de stat ale Republicii Socialiste România și Republicii Democrate Vietnam, și urarea „Trăiască prietenia și solidaritatea frățească dintre poporul român și poporul vietnamez".

În cuvîntul de deschidere, tovarășul Mircea Isbășoiu, secretarul Comitetului de partid, a adresat oaspeților, în numele întregului colectiv de muncă un călduros salut de prietenie frățească și urarea de bun venit.

A luat apoi cuvîntul operatorul chimist Gheorghe Fanache, care a spus printre altele : Noi, muncitorii din această mare unitate industrială vedem în vizita oaspeților vietnamezi expresia legăturilor trainice de prietenie dintre clasa muncitoare din România și clasa muncitoare din Vietnam. În anii construcției socialiste, sub conducerea înțeleaptă a Partidului Comunist Român, clasa noastră muncitoare, care a cucerit prin grele lupte puterea de stat a dat dovadă de o înaltă capacitate creatoare, traducînd în viață politica de industrializare socialistă a țării, făurind noi ramuri, printre care și petrochimia, menite să valorifice la un nivel mai înalt bogățiile naturale ale patriei, transformînd industria într-o ramură de bază a întregii noastre economii naționale.

Propria noastră experiență de muncă și de viață ne arată cîtă forță are un popor eliberat de sub jugul exploatării capitaliste, ce realizări poate să obțină prin munca și lupta sa neînfricată sub conducerea partidului clasei muncitoare. În prezent, colectivul nostru este angajat într-o amplă întrecere pentru realizarea și depășirea sarcinilor de plan, fiind hotărît să-și aducă întreaga contribuție la înfăptuirea politicii științifice a Partidului Comunist Român, consacrată progresului multilateral al patriei, ridicării ei pe noi trepte ale civilizației și bunăstării.

Noi cunoaștem bine lupta viteazului popor vietnamez pentru unificarea patriei sale, abnegația cu care clasa muncitoare, sub conducerea Partidului celor ce Muncesc din Vietnam, desfășoară activitatea rodnică pentru edificarea socialismului, în condițiile grele ale războiului dus împotriva agresorilor imperialiști americani. Vă rugăm să transmiteți clasei muncitoare, poporului vietnamez, salutul nostru frățesc, sentimentele de simpatie și de solidaritate militantă cu lupta sa revoluționară.

În continuare a vorbit tovarășul Adrian Stoica, care apreciind vizita delegației Adunării Naționale a Republicii Democrate Vietnam ca o manifestare a prieteniei frățești ce leagă popoarele român și vietnamez, în lupta lor pentru socialism și pace, a arătat : Întregul nostru colectiv de muncă, în fruntea căruia se află comuniștii, își exprimă admirația și sentimentele de adîncă simpatie față de munca plină de abnegație și eroism pe care o desfășoară poporul din Republica Democrată Vietnam, sub conducerea Partidului celor ce Muncesc, pentru construcția socialismului, și față de lupta dîrză pe care o duce în apărarea libertății și independenței naționale, a cuceririlor sale revoluționare, împotriva actelor de război și amenințărilor de agresiune ale imperialismului american. Reafirmăm și cu această ocazie deplina solidaritate și sprijinul total al poporului român față de lupta dreaptă a poporului vietnamez și a celorlalte popoare din Indochina pentru drepturile lor naționale sacre, și ne exprimăm ferma încredere în victoria cauzei lor.

Colectivul de muncă al Grupului industrial de petrochimie dă o înaltă prețuire hotărîrii neabătute cu care Partidul Comunist Român, în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu, militează pentru dezvoltarea legăturilor de prietenie frățească cu toate țările socialiste, cu toate partidele comuniste și muncitorești. În acest context s-a înscris și vizita făcută de delegația română condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu în țările socialiste din Asia, printre care și în Republica Democrată Vietnam, prilej cu care s-a manifestat plenar prietenia de nezdruncinat dintre popoarele noastre și unitatea de vederi în problemele fundamentale ale întăririi unității și coeziunii mișcării comuniste și muncitorești internaționale, ale lărgirii și consolidării frontului de luptă antiimperialist.

După ce a subliniat succesele colectivului Grupului industrial de petrochimie dobîndite în îndeplinirea hotărîrilor Congresului al X-lea al P.C.R., vorbitorul s-a referit la activitatea rodnică desfășurată de ingineri și tehnicienii vietnamezi aflați la specializare în combinat.

Tovarășul Ilie Cișu, care a vorbit în continuare, după ce în numele Comitetului județean Prahova al P.C.R., al Consiliului popular județean și al tuturor oamenilor muncii prahoveni, a adresat un călduros salut solilor poporului frate vietnamez aflați pe meleagurile prahovene, a spus printre altele : Căldura deosebită cu care solii eroicului popor frate vietnamez au fost întîmpinați în țara noastră, atmosfera plină de însuflețire de la acest miting constituie o expresie grăitoare a sentimentelor de adîncă prietenie și solidaritate frățească dintre popoarele român și vietnamez, o expresie a profundei simpatii pe care poporul nostru o nutrește față de aspirațiile poporului vietnamez, angajat cu toate forțele sale în lupta dreaptă împotriva agresiunii imperialismului american, pentru apărarea independenței naționale, a dreptului său sacru de a decide singur asupra propriului destin.

Ca prieten sincer al poporului vietnamez, poporul român se bucură din toată inima de succesele obținute în lupta de rezistență patriotică împotriva agresorilor și în opera de construire a socialismului.

Ne exprimăm profunda satisfacție pentru faptul că între Partidul Comunist Român și Partidul celor ce Muncesc din Vietnam, între țările și popoarele noastre, s-au stabilit și se dezvoltă relații de strînsă prietenie și colaborare multilaterală. Un moment remarcabil în evoluția acestor relații l-a constituit recenta vizită, în Republica Democrată Vietnam și în celelalte țări socialiste din Asia, a delegației de partid și guvernamentale române, condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu care prilej s-a reafirmat hotărîrea partidelor, guvernelor și popoarelor noastre de a întări și mai mult legăturile frățești dintre ele, solidaritatea lor de luptă.

Militînd cu consecvență pentru stingerea tuturor focarelor de tensiune existente astăzi pe glob, România socialistă se pronunță cu hotărîre pentru încetarea războiului din Vietnam și din întreaga Indochină. Poporul nostru sprijină poziția Republicii Democrate Vietnam, soluția preconizată de Frontul Național de Eliberare, precum și propunerile Guvernului Revoluționar Provizoriu al Republicii Vietnamul de Sud, care reprezintă o bază rezonabilă pentru soluționarea politică a acestui război. Partidul Comunist Român, întregul nostru popor, reafirmîndu-și solidaritatea militantă, internaționalistă cu lupta viteazului popor vietnamez, susțin în mod activ cererea sa legitimă pentru retragerea totală a trupelor Statelor Unite ale Americii și ale aliaților lor din această zonă a lumii, se pronunță cu toată hotărîrea pentru încetarea oricăror acțiuni agresive ale imperialismului în Vietnam și în Peninsula Indochineză, pentru ca popoarele vietnamez, cambodgian și laoțian să poată hotărî suveran asupra dezvoltării lor viitoare, fără nici un amestec din afară.

Ne exprimăm convingerea că lupta dreaptă a poporului vietnamez va triumfa, iar aspirațiile sale de a trăi în pace, într-o patrie unificată, liberă și independentă, se vor înfăptui, creîndu-se astfel posibilitatea pentru mult încercatul popor vietnamez de a-și consacra toate forțele activității pașnice, creatoare, pentru făurirea viitorului său fericit.

În continuare, vorbitorul a relevat succesele obținute de oamenii muncii din țara noastră în înfăptuirea prevederilor Congresului al X-lea al P.C.R., contribuția pe care muncitorii prahoveni și-o aduc la edificarea noii orînduiri pe pămîntul României.

Rezolvînd cu succes sarcinile construcției socialismului în România, prin aplicarea în mod creator a adevărurilor generale ale marxism-leninismului la condițiile concrete ale țării noastre — a spus vorbitorul — partidul nostru își îndeplinește nu numai o îndatorire supremă față de popor, dar și una din marile sale îndatoriri internaționaliste, contribuind la creșterea și întărirea forței, prestigiului și influenței socialismului în lume.

În încheiere, vorbitorul și-a exprimat convingerea că vizita delegației Adunării Naționale a Republicii Democrate Vietnam reprezintă o nouă contribuție la întărirea relațiilor de prietenie și solidaritate frățească dintre țările și popoarele român și vietnamez.

În continuare a luat cuvîntul tovarășul Hoang Van Hoan, conducătorul delegației Adunării Naționale a R.D. Vietnam, care a spus printre altele : Delegația noastră, venită într-o vizită de prietenie în România, este deosebit de bucuroasă să se întîlnească, într-o atmosferă frățească, cu muncitorii Combinatului petrochimic Ploiești. Vă adresăm dumneavoastră, populației județului Prahova, clasei muncitoare și întregului popor român un fierbinte salut din partea clasei muncitoare și a întregului popor vietnamez.

De cînd am venit în România, pretutindeni am fost întîmpinați deosebit de călduros. Vizitînd astăzi orașul Ploiești și Combinatul dv., ne-am format multe impresii frumoase despre solidaritatea și prietenia frățească ale poporului român față de poporul vietnamez.

Încă de mult, poporul vietnamez a urmărit și urmărește cu atenție lupta revoluționară și munca poporului român în opera de construire a socialismului. Numai într-un sfert de secol, poporul dumneavoastră, sub conducerea Partidului Comunist Român, a obținut mari realizări în toate domeniile de activitate, iar în prezent luptă cu însuflețire pentru transpunerea în practică a hotărîrilor Congresului al X-lea al partidului, pentru înfăptuirea societății socialiste multilateral dezvoltate.

Salutăm călduros succesele strălucite, ale dumneavoastră, ale întregului popor român, care constituie o puternică încurajare pentru cauza noastră revoluționară, o contribuție activă la intensificarea forțelor sistemului socialist și a forțelor revoluționare mondiale în lupta pentru pace, independență națională, democrație și socialism. Sîntem convinși că sub conducerea Partidului Comunist Român poporul român va dobîndi tot mai mari succese în opera de construire a socialismului, contribuind astfel la apărarea păcii în Europa și în lume.

Vorbitorul s-a referit apoi la lupta poporului vietnamez împotriva imperialismului american, pentru obținerea victoriei totale — eliberarea Sudului, apărarea și construirea Nordului socialist, reunificarea patriei.

În încheiere, conducătorul delegației vietnameze a spus : Prietenia și colaborarea frățească dintre popoarele noastre au existat de mult și continuă să se consolideze și să se dezvolte neîntrerupt. Recent clasa muncitoare și poporul vietnamez au sărbătorit solemn cea de-a 50-a aniversare a Partidului Comunist Român. Clasa muncitoare și poporul vietnamez au făcut o primire călduroasă delegației de partid și guvernamentale române, conduse de tovarășul Nicolae Ceaușescu, care a făcut o vizită de prietenie în țara noastră. În timpul acestei vizite, tovarășul N. Ceaușescu a spus : „În lupta grea pe care o duceți pentru apărarea patriei, împotriva imperialismului, cît și în munca de construcție socialistă, puteți fi siguri, dragi tovarăși, că poporul român și partidul său comunist vă vor acorda întregul lor sprijin — material, moral și politic — pînă la triumful cauzei voastre drepte"

Folosim această ocazie pentru a exprima partidului, guvernului și poporului român profundele noastre mulțumiri și reafirmăm că poporul vietnamez va depune toate eforturile pentru întărirea și dezvoltarea solidarității prietenești și a relațiilor de colaborare reciprocă dintre țările noastre pe baza principiilor marxism-leninismului și internaționalismului proletar.

Tovarășul Hoang Van Hoan s-a adresat apoi inginerilor, tehnicienilor și studenților proiectanți vietnamezi aflați la specializare în acest mare centru petrochimic, recomandîndu-le să depună toate eforturile pentru însușirea cît mai temeinică a bogatei experiențe obținute de specialiștii români de aici în domeniul industriei petrochimice, pentru ca la înapoierea în patria lor să fie cît mai folositori operei de construcție a socialismului în R. D. Vietnam.

★

La amiază, tovarășul Ilie Cișu a oferit un dejun în onoarea membrilor delegației Adunării Naționale a R. D. Vietnam.

Au luat parte tovarășii Mihai Dalea, Dumitru Balalia, precum și membri ai Biroului județean Prahova al P.C.R., ai Comitetului Executiv al Consiliului popular județean, și alte oficialități locale.

Au participat, de asemenea, Nguyen Dang Hanh, ambasadorul R. D. Vietnam la București și membri ai ambasadei.

Dejunul s-a desfășurat într-o atmosferă de caldă prietenie.

★

După amiază, membrii delegației Adunării Naționale a R.D. Vietnam, au făcut o vizită la Muzeul Doftana.

Seara, delegația Adunării Naționale a R.D. Vietnam s-a înapoiat în Capitală.

(Agerpres)

„Vom mobiliza toate forțele pentru a îndeplini exemplar sarcinile care ne revin"

Telegrame adresate C. C. al P. C. R., tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU

Exprimînd sentimentele lor de adîncă recunoștință conducerii superioare de partid și personal tovarășului Nicolae Ceaușescu pentru grija statornică cu care sînt abordate și soluționate problemele dezvoltării agriculturii în contextul politicii generale a partidului nostru, în telegrama adresată de **participanții la ședința cu activul de partid din agricultura județului Iași** scrie : Am primit cu viu interes scrisoarea pe care ați adresat-o organelor și organizațiilor de partid, tuturor factorilor de răspundere și lucrătorilor din agricultură, program complex de muncă, destinat desfășurării exemplare a lucrărilor agricole din campania de toamnă.

Folosim acest prilej pentru a raporta conducerii partidului că în acest an în județul Iași s-a obținut cel mai ridicat nivel la producția de grîu, obținută vreodată pe meleagurile noastre. Apreciem totodată că vom obține rezultate bune și la celelalte culturi.

Animați de dorința fierbinte de a consolida și dezvolta aceste succese, am dezbătut cu exigență și răspundere, în spiritul aprecierilor și observațiilor cuprinse în scrisoare, propria noastră activitate de pînă acum, am chibzuit asupra celor mai eficiente măsuri tehnice, organizatorice și politice care să permită însămînțarea grîului și a altor culturi în epoca optimă și la un nivel agrotehnic ridicat, stringerea și înmagazinarea, fără pierderi, a recoltei, pregătirea celor mai bune condiții pentru campania agricolă din primăvara anului viitor.

Avem convingerea fermă că agricultura noastră, așezată pe temelia trainică a relațiilor socialiste, orientată de politica economică clarvăzătoare și de larga perspectivă a partidului, dotată, prin considerabile eforturi, cu o bază tehnică materială corespunzătoare poate și trebuie să obțină constant producții mult mai mari ca pînă acum.

Vă asigurăm că vom face totul ca acest deziderat major pe care dumneavoastră, tovarășe secretar general, l-ați înfățișat în recenta scrisoare, să devină cauza și crezul în munca al tuturor slujitorilor agriculturii din județul nostru.

Activul de partid din agricultura județului Vîlcea, întrunit în ședința de lucru, se scrie într-o altă telegramă, a primit cu vie satisfacție și deplină convingere indicațiile prețioase cuprinse în recenta dumneavoastră scrisoare, stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, și asigurăm că vom milita consecvent, cu toată fermitatea pentru aplicarea lor în viață.

Înfăptuind întocmai măsurile stabilite de conducerea partidului și statului, vă aducem la cunoștință că în acest an producția medie de grîu pe județ a fost de aproape două ori mai mare decît cea de anul trecut.

Aplicînd cu consecvență în producție rezultatele științei agricole, generalizînd experiența bună a unităților agricole fruntașe, organizînd tot mai bine munca și folosind din plin baza tehnico-materială de care dispunem, ne-am propus ca în 1972 să realizăm o producție sporită de grîu.

Vă asigurăm iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, că oamenii muncii din agricultura județului Vîlcea, alături de întreaga țărănime muncitoare a țării, vor munci fără preget, cu toată puterea și abnegația lor, pentru a transpune în viață sarcinile mari ce le revin din istoricele hotărîri ale Congresului al X-lea al partidului, pe drumul făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate în patria noastră dragă — Republica Socialistă România.

În numele comuniștilor, al tuturor lucrătorilor din întreprinderile agricole de stat și stațiunile de mecanizare a agriculturii, al cooperatorilor și specialiștilor de pe ogoarele județului Sibiu, români, germani, maghiari se scrie în telegrama adresată de participanții la ședința activului din agricultura acestui județ, ne exprimăm viul interes și deplina aprobare față de scrisoarea pe care dumneavoastră, tovarășe Nicolae Ceaușescu, ne-ați adresat-o, precum și înalta considerație și prețuire pentru grija părintească pe care o purtați destinelor agriculturii noastre, pentru bunăstarea poporului, pentru progresul României socialiste.

Sîntem conștienți de faptul că măsurile stabilite de conducerea partidului, de dumneavoastră personal, în toamna anului trecut, pentru creșterea producției de grîu la hectar și a celorlalte culturi, ne-au asigurat condițiile realizării și chiar depășirii planului de producție la această importantă cultură pentru economia națională și avem de pe acum garanția că vom înregistra depășiri și la cultura cartofului și a celorlalte culturi de toamnă.

Pătrunși de importanța sarcinilor ce ne revin în asigurarea unor cantități sporite de produse agro-alimentare necesare societății noastre, ne angajăm față de Comitetul Central, de dumneavoastră personal, iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, că pentru a asigura o producție sporită de grîu pentru anul 1972 vom însămînța pînă la 20 octombrie 1971 întreaga suprafață planificată, executînd numai lucrări de cea mai bună calitate. Ne angajăm, de asemenea, ca cifrele de plan din sectorul creșterii animalelor să fie realizate la efectivele de animale și producțiile stabilite.

Indicațiile prețioase pe care ni le-ați dat în scrisoarea ce ne-ați adresat-o, vor fi pentru noi sarcini de cea mai mare importanță pentru a căror îndeplinire nu vom precupeți nici efortul, nici priceperea. **Activul din agricultura județului Arad**, a primit într-o atmosferă de însuflețitor entuziasm și profund interes scrisoarea dumneavoastră, adresată organelor și organizațiilor de partid și de stat, tuturor lucrătorilor din agricultură se scrie într-o altă telegramă.

Indicațiile date și cu această ocazie de dumneavoastră stimate tovarășe Ceaușescu, evidențiază cu pregnanță aportul dumneavoastră multilateral la dezvoltarea agriculturii noastre socialiste, spiritul profund științific cu care conduceți toate domeniile activității sociale. Aceasta constituie pentru noi o garanție sigură a materializării perspectivelor deschise agriculturii noastre socialiste de actualul cincinal.

Cu justificată mîndrie patriotică, vă raportăm stimate tovarășe Ceaușescu că specialiștii, lucrătorii, țăranii cooperatori de pe ogoarele județului Arad, folosind din plin baza materială existentă, aplicînd metodele agrotehnice înaintate au depășit pe ansamblul județului producția planificată de grîu.

Vă asigurăm iubite tovarășe Ceaușescu, că organizația județeană de partid din Arad, va fi la înălțimea misiunii încredințate, mobilizînd toți lucrătorii și specialiștii care lucrează pe ogoarele meleagurilor arădene pentru a-și intensifica eforturile, a munci cu toată răspunderea, pasiunea și capacitatea, asigurînd desfășurarea exemplară a tuturor acțiunilor din actuala campanie agricolă de toamnă, contribuind prin aceasta la pregătirea condițiilor pentru realizarea și depășirea sarcinilor la producția de grîu care ne revin pentru anul viitor.

Prin rezultatele pe care sînt hotărîți să le obțină, lucrătorii ogoarelor județului Arad, români, maghiari, germani și de alte naționalități, își exprimă recunoștința fierbinte față de Partidul Comunist Român, de dumneavoastră stimate tovarășe Ceaușescu, pentru grija pe care o manifestați, pentru progresul agriculturii, pentru destinele întregului nostru popor.

Activul din agricultură, întrunit în ședința de lucru, împreună cu ceilalți lucrători de pe ogoarele **județului Ilfov**, se scrie într-o altă telegramă, își exprimă întreaga lor adeziune și neclintita hotărîre de a depune toate eforturile pentru aplicarea în practică a prețioaselor îndrumări cuprinse în scrisoarea dumneavoastră adresată organelor și organizațiilor de partid și de stat, tuturor oamenilor muncii din agricultură.

De o mare însemnătate pentru noi scrie în continuare în telegramă, a fost prețiosul ajutor primit din partea dumneavoastră personal, stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu cu prilejul analizării în Secretariatul Comitetului Central a activității noastre în agricultură, cît și cu ocazia vizitelor făcute în unitățile agricole din județul nostru și pentru care vă exprimăm călduroase mulțumiri și întreaga noastră recunoștință.

Sîntem hotărîți, tovarășe secretar general, să îmbunătățim substanțial întreaga noastră activitate în conducerea agriculturii, astfel că prin antrenarea maselor largi de lucrători ai ogoarelor să înfăptuim în întregime complexul de măsuri cuprins în programul elaborat de partid pentru modernizarea agriculturii, pentru executarea unui mare volum de lucrări de îmbunătățiri funciare, lucrări ce au și început și la care participă cu entuziasm mii de lucrători și țărani cooperatori.

Totodată, ne angajăm să nu precupețim nici un efort pentru a asigura reușita deplină a campaniei agricole de toamnă, urmărind ca însămînțarea grîului să se facă strict în limitele epocii optime și la un înalt nivel agrotehnic, astfel ca recolta anului 1972 să depășească producția planificată.

Vă încredințăm, iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, că oamenii muncii din agricultura județului Ilfov, mobilizați și conduși de organizațiile de partid, vor munci cu abnegație pentru îndeplinirea tuturor sarcinilor trasate, contribuind astfel la continua dezvoltare a agriculturii, la făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate în scumpa noastră patrie.

Folosim acest prilej pentru a ne manifesta recunoștința noastră profundă pentru grija și sprijinul permanent pe care conducerea de partid, dumneavoastră personal le acordați agriculturii noastre socialiste, pentru dezvoltarea acestei importante ramuri a economiei noastre naționale, scrie în telegrama adresată de participanții la ședința de lucru a activului din agricultura **județului Mureș**. Alături de lucrătorii ogoarelor din întreaga țară, și noi, oamenii muncii din agricultura județului nostru — români, maghiari și germani — simțim din plin această grijă și ne angajăm să-i răspundem prin munca noastră, prin rezultatele obținute în sporirea producției agricole.

Vă raportăm, iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, că prin aplicarea măsurilor stabilite de conducerea partidului, de dumneavoastră personal, folosind mai eficient baza tehnică materială și ca urmare a eforturilor depuse de lucrătorii din agricultură, sub conducerea organelor și organizațiilor de partid, în acest an unitățile agricole au obținut cea mai mare producție de grîu cunoscută pînă acum pe meleagurile județului Mureș

Participanții la consfătuire, dînd o înaltă apreciere indicațiilor cuprinse în scrisoarea dumneavoastră, și-au exprimat hotărîrea fermă de a face totul pentru obținerea unei recolte sporite în anul 1972.

Generalizînd experiența pozitivă a unităților fruntașe, ne vom concentra toate forțele pentru punerea în valoare a rezervelor mari de care mai dispune agricultura județului nostru, vom aplica pe scară largă în producție cuceririle științei agrotehnice.

Reîntorși la locurile noastre de muncă, în fermele agricole de stat, în stațiunile pentru mecanizarea agriculturii, în cooperativele agricole, vom mobiliza pe toți lucrătorii ogoarelor pentru a pune o temelie solidă recoltei anului viitor. În vederea îndeplinirii sarcinilor stabilite de Congresul al X-lea al partidului, pentru dezvoltarea agriculturii vom acorda toată atenția muncii educative, pentru dezvoltarea conștiinței socialiste a lucrătorilor de pe ogoare, educarea acestora în spiritul idealurilor comuniste, pentru traducerea în viață a politicii marxist-leniniste interne și externe a partidului nostru.

Vă asigurăm — iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu — că vom depune toate eforturile și capacitatea noastră de muncă, pentru perfecționarea continuă a activității noastre, în vederea îndeplinirii sarcinilor ce ne revin în actualul cincinal, pentru făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate în scumpa noastră patrie — Republica Socialistă România.

Convingere

(Urmare din pag. 1)

profesorilor etc. Unii sînt de părere că folosirea unor metode și mijloace de constrîngere în procesul educațional al copiilor și tinerilor ar fi sinonim cu o întoarcere la timpuri de mult apuse, depășite de stadiul atins în evoluția priceperii și înțelepciunii educatorilor. Sigur, ideal este să desfășurăm de-a lungul anilor o asemenea muncă de educație încît apelul la elementul coercitiv să nu fie vreodată necesar. Viața ne obligă însă la o privire mai lucidă a lucrurilor. Am putea da exemplul celor care, în ciuda oricăror acțiuni de convingere preferă statutul parazitului. Ce facem cu ei ? O să ne temem la infinit — pe motivul de a nu încălca democrația — de vlăjganul leneș ? Fără a subaprecia capacitatea de influență a școlii și familiei, socotim că, în cazul în care este vădit necesar —iar aici intervine gradul de discernămînt al părinților și dascălilor școlii, chiar a cetățeanului martor ocular al fenomenului reprobabil — folosirea unor metode coercitive ar fi numai în folosul educației. V.I. Lenin — examinînd evoluția relațiilor sociale în perspectiva istorică a construirii comunismului — atrăgea atenția asupra faptului că, și după dispariția constrîngerii statale „va continua să se recurgă la o constrîngere de natură socială, pînă și în familie" pentru a-i determina pe oameni să se conforme regulilor elementare de conduită, pe care ei înșiși le-au elaborat în scopul de a face conviețuirea posibilă. Și aceasta pentru epoca viitorului, la a cărui realizare trudim cu sîrguință încă de astăzi. Iar marele gînditor revoluționar nu și-a pus nici măcar problema unei cît de vagi întoarceri în istorie, ci dimpotrivă — în acest fel — el întrezărea realist, posibilitățile mersului ascendent, dobîndirii tuturor succeselor proiectate. Iar pentru ca „rebutul uman" să nu se fi produs, sau apariția lui să nu devină inevitabilă, avem datoria să recurgem cu priceperea și discernămîntul necesar la întreaga paletă a mijloacelor educative — inclusiv a celor de constrîngere cînd este inevitabil — pentru a asigura eficiența cuvenită procesului formativ, iar, în unele situații, corectiv, dacă ce se cerea a fi „construit" s-a făcut defectuos.

SATUL ARE NEVOIE DE MESERIAȘI

O perspectivă care se cere explicată tinerilor

Programul activităților industriale și prestațiilor de servicii al cooperativelor agricole din județul Vîlcea pentru anul 1971 nu este spectaculos. 56 milioane de lei înseamnă o cotă sensibil marcată sub linia medie a celor mai multe din județele țării. La o observație mai atentă, însă, cifra nu este lipsită de semnificații. În contextul județului Vîlcea, județ cunoscut îndeobște cu o mai redusă pondere în economia rurală, determinată de însăși poziția sa geografică, cele 56 de milioane de lei reprezintă de fapt circa 20 la sută din producția globală a unităților agricole. Este o realitate de specificul căreia nu se poate să nu se țină seamă atunci cînd se aduce în discuție aspectul nou pe care îl reclamă activitățile industriale în mediul rural, cu atît mai mult cu cît însăși eforturile de ridicare a puterii economice a satului nu își pot afla aici o realizare mai deplină decît folosind toate resursele — și cele neagricole — dezvoltînd tot mai pronunțat tocmai aceste domenii, exact definite și favorizate o dată în plus de legea nr. 7. Iar pentru acest lucru, se știe, alături de sondarea atentă a pieții în întîmpinarea căreia nu se poate veni decît cu produsele solicitate, atragerea și pregătirea forței de muncă în stare să dea replica pe măsura noilor înlesniri legale este unul din principalele aspecte ce trebuie avute în vedere.

În cele ce urmează propunîndu-ne discutarea acestui al doilea deziderat, trebuie să amintim că satul dispune de mari rezerve de brațe de muncă ce pot fi mai eficient și mai intens folosite. Iar practica, deși scurtă, dovedește că acolo unde activitățile industriale sînt privite de către organizatorii lor cu atenția cuvenită și unde tinerilor li se fac cunoscute perspectivele și sînt ajutați cînd manifestă interes, ei devin realmente principala forță de sprijin, exemplul întîlnit la Ștefănești fiind edificator în acest sens.

Patru tineri în devenire dulgheri, doi zugravi, doi zidari, unul — fierar, altul — mecanic de întreținere și încă doi — rotari sînt deja considerați aici mai mult decît nucleul perspectivei, sînt considerate cadrele pe care cooperativa agricolă a comunei contează chiar din acest an pentru realizarea unor venituri suplimentare de 150 000 lei. O parte dintre ei lucraseră în aceste meserii, ocazional și înainte. Faptul însă că în comună, în cooperativă nu existau secții cu asemenea profile și că nimeni nu le putea atesta calificarea din moment ce le practicau doar întîmplător le crea în permanență incertitudine. De aceea, după cum ne explica Gheorghe Panait, președintele cooperativei, după ce unitatea s-a hotărît ce secții să înființeze problema imediată ce s-a pus a și fost: „cum îi calificăm și cum le atestăm calificarea?" Aceeași întrebare ridicîndu-se și la cooperativa agricolă din Zlătărei, s-a propus consiliului asociației intercooperatiste soluția calificării la locuri de muncă comune. Pe lîngă cîte un meseriaș vechi, la Ștefănești să se califice zidarii, zugravii și dulgherii, iar la Zlătărei rotarii și fierarii. Adoptată, această propunere a găsit imediat aderenți în cooperativele din Suțești și Lungești, așa încît în prezent se califică organizat la locul de muncă, un număr de 40 de tineri. După 6 luni de zile ei urmează să se prezinte în fața unei comisii care le va certifica pregătirea în meseriile pe care de aici înainte le vor practica cu toate drepturile, ca orice alt meseriaș.

Din păcate însă acest dialog între tinerii satului și noile meserii nu a fost și nu este purtat peste tot așa cum ar trebui. La întrebarea: vor deveni tinerii principalii posesori ai carnetelor de muncă în noile meserii? am întîlnit și numeroase răspunsuri firave, minore, inconsistente. La cooperativa agricolă din Olănești-Sat, în activitățile industriale (fabrică de teracotă, atelier de tîmplărie, de sudură, de fierărie) între cei aproape 50 de lucrători, tineri sînt doar patru. Și ni se relata că nici nu se speră a fi mai mulți. Deși în sat, după cum am aflat, sînt destui și dintre cei care nu lucrează nicăieri. La fel la Buleta și la Orlești.

Să nu prezinte nici un fel de interes pentru ei aceste meserii? Din moment ce nu i-au atras, înseamnă că nu, a fost părerea consiliilor de conducere și a organizațiilor U.T.C.

— Cînd v-ați propus înființarea unei secții de sudură cu patru oameni și a unei echipe de constructori cu 16 meseriași dulgheri, tîmplari, zidari și sobari ați contat pe ceva, din moment ce ați planificat și realizarea unor venituri de un sfert de milion lei? am întrebat la Orlești.

— Știam că la noi în comună sînt mulți dintre cei care cunosc aceste meserii — ne-a răspuns Victor Diaconescu, președintele cooperativei agricole. Și speram că se vor oferi.

Iată însă că, pînă acum, singuri s-au oferit doar **un sudor** (și acesta cu condiția să lucreze în cooperativa agricolă doar după amiază, dimineața lucrînd la cooperativa de consum), **doi zidari, un dulgher și un tîmplar** — pensionari. Deși, așa cum spunea președintele, în comuna Orlești sînt și foarte mulți tineri care cunosc asemenea meserii, zilnic străbătînd 20—30 de kilometri spre Rm. Vîlcea, Drăgășani sau alte șantiere, destui navetiști. Întrebîndu-i pe cîțiva dintre aceștia de ce nu vor să lucreze aici, la ei în sat, am aflat că unii știau doar foarte vag cam despre ce ar fi vorba în cooperativă, alții nu aflaseră nimic despre aceste secții, iar o parte nici nu vroiau să audă de așa ceva.

— Să mi se spună cooperator! se mirase Gheorghe Bică.

— Dar la Rîmnicu Vîlcea cît cîștigi?

— Salariu...

Dintre cei ca Gheorghe Bică care vor neapărat să lucreze la Rm. Vîlcea sau în altă parte pentru că, cîștigînd salariu nu i se spune cooperator, sînt însă puțini. Cei mai mulți, așa cum spuneam, nu știu mai nimic despre secțiile cooperativei sau pur și simplu nu au încredere în ele. Și nu au încredere tot pentru că ceea ce au aflat, au aflat în fugă.

— Dacă ai realizat următoarele cîștiguri: lunar 1 000 lei — bani, așa cum primește Nicolae Buzatu, mecanicul de întreținere al cooperativei, 15 norme convenționale a cîte 22 lei fiecare normă și un lot ajutător de 15 ari ți-ar mai conveni naveta la Drăgășani? l-am întrebat pe Victor Blidaru.

— Sigur că nu! a răspuns el. Lunar 1 000 lei plus 15 x 22 care fac încă 330 lei, înseamnă mult mai mult decît cei 1 150 de lei pe care îi cîștig eu acolo și din care plătesc și abonamentul cu 150 lei.

Ar fi fost oare atît de greu pentru ca organizația U.T.C., dacă conducerea cooperativei nu s-a gîndit la așa ceva, să prezinte tinerilor din comună aceste avantaje? Mai cu seamă că atît secretarul comitetului comunal U.T.C., cît și cel al organizației din cooperativă prin natura muncii lor — primul, secretar de consiliu popular, al doilea economist — lucrează numai cu cifre. Dintr-o neînțeleasă comoditate, nici unul, nici altul nu își propusese așa ceva. La această oră, organizația U.T.C. din cooperativă numără 140 de membri. Dar dintre aceștia, în cooperativă lucrează efectiv doar vreo 50. Ceilalți?

— Navetiști sau pe nicăieri... — ridică din umeri Constantin Slia, secretarul organizației U.T.C. din C.A.P.

O propagandă a meseriilor solicitate, a cîștigurilor, a perspectivei care se deschide de acum satului prin aceste activități este absolut necesară. Cine trebuie să o facă? Din interese economice directe, cooperativa agricolă. Ei însă trebuie să i se alăture organizația U.T.C. care, uzînd de mijloacele ei, să determine atragerea spre aceste locuri de muncă a unui număr cît mai mare de tineri.

N. COȘOVEANU

O rană-n hotare e soarele: pe crengi ride jarul vetrelor de odinioară și ne strepezesc dinții cînd mușcăm din adevărul încă necopt al toamnei; pe cîmpia ochiului porumbul este streșină de pădure. Bate vînt aprins și cîntă clopotele în focul care nu ne arde. Iz de porumb fiert de cocean moale și iarbă pîrjolită pe drumuri surpate de pacea luminii. Și margini de aramă le întîlnie și nevăzutele mîini ale omului cu capul descoperit, omul cu fața arsă asemenea pănușului ținînd în palmele bătucite cu rouă jarul necesar pentru ochii unei nopți. Dar boabele de foc nu fug

Nu mai știu cine mi-a spus aceste cuvinte. Probabil unul din marea familie a milioanelor din Sîntana bihoreană ori poate la Păulești, pe Someș. Il chema Ion însă și știuletele de porumb din palma sa era o flacără înfășurată. Era tăcut ca și zeul pămîntului, grăia pentru el focul învelit de degetele sale și acea cîmpie fără margini care-l așteaptă.

„Acesta-i focul care nu ne arde." Priveam soarele coborînd pe umerii unor plopi singuratici și mîna lui aspră de culoarea amurgului desenîndu-și gestul firesc pe cîmpia de aur.

La ora aceasta se culeg

Zilele porumbului

spre car, ci rămîn scrise pe linia vieții lui, se petrece în cuibul mîinii minunea pe care și-o pregătește numai în lut sămînța.

Privesc în stînga, în dreapta, înainte și zărea-i mereu deschisă de lumea mirabilă a săbiilor verzi, s-au cununat soarele și ploaia în ogorul omului și cîntă de potcoave rodului cîmpia moale de pe Someș pentru ochiul celui ce prin sine a zămislit-o.

„Este un an cum n-au fost alții... au fost zilele grîului, acum vin ale porumbului. Și zilele au fost după vrerea noastră. Am lucrat să le cîtim ce să ne bucurăm de apoiseala trudei noastre".

struguri. Pann, mai înaripat ca oricînd, zeifică grădinile țării jucînd pe pînza solară dintre hotare. Fetele satului împletesc cununi pentru cei ce le calcă pragul cu zvon de nuntă și socăcițele frămîntă din varul lunii colaci pentru cuțitul de la grindă. Dintotdeauna datina muncii se întîlnește cu bucuria la ceasul împlinirii.

„S-a împlinit pămîntul cu niciodată. Și noi vom rămîne pe măsura lui."

Mănînc porumb fiert lîngă focul din mijlocul cîmpiei. Și degetele și gura mi se acoperă de duhul lunar al serii prevestind culesul.

ION IUGA

La cooperativa agricolă din Tîrgușor, județul Constanța, toate forțele sînt concentrate la recoltări. Peste 200 de tineri lucrează zilnic în cîmp

La școală se așează parchetul și în ultima sală de clasă

Demnă și dîrză solidaritate umană

„Pe la orele două, apa, cu iuțeala fulgerului, satul a fost înghițit de norii care nu mai erau nori, ci o masă de apă. Ne-au surprins care pe unde eram. Și apa, ca în zece minute, apa ne-a cuprins din toate părțile. Nu se mai vedea nimic, cuprinsese totul. Văile toate erau ochi de apă. Casele de pe ulița de jos erau cotropite. La fel școala, dispensarul, sediul C.A.P.-ului; drumurile nu se mai cunoșteau. După vreo două ceasuri, cerul s-a limpezit și apa s-a retras tot atît de repede cum și dăduse năvală în liniștea noastră. Dar au rămas urmele izbiturii. Cincizeci și trei de case distruse sau împotmolite, drumuri și poduri rupte, cîteva unități de deservire și magazinul universal cotropite de mîl, șanțurile nu se mai cunoșteau, parte dintre fîntîni fuseseră astupate. Oamenii s-au dovedit încă o dată mai tari decît încercarea prin care treceau. Chiar din după-amiaza zilei acelea de sfîrșit de august și-au suflecat mînecile. Și, spre bucuria lor, nu numai ei..."

Discutăm cu Caiali Sagit, secretarul Comitetului executiv al comunei Independența, localitate dobrogeană atît de greu încercată de urgia apei ce a adus pagube materiale de cîteva milioane de lei. Și de la dînsul aflăm că încă din momentul retragerii apei, satele Independența și Movila Verde au devenit șantier. Un șantier al întregului județ Constanța, dar mai ales al tinerilor. La îndemnul organizațiilor U.T.C., din unitățile industriale ale municipiului Constanța — de la Șantierul naval, din port, de la C.F.R. și Uzina de reparații Năvodari, din Mangalia, de la Combinatul de industrializarea lemnului și din alte 15 fabrici, uzine și cooperative meșteșugărești au plecat aici 650 de tineri meseriași: lăcătuși, strungari, sudori, zidari, gata să nu precupețească nici un efort în lupta cu urmele lăsate de puhoaiele revărsate. Din Chirnogeni, Fîntîna Mare, Olteni și Plopeni alte eșaloane de tineri li s-au alăturat. De două săptămîni, zi de zi, își dau întîlnire pe ulițele satului, în ogrăzile lui Ion Munteanu, Dumitru Gh. Ion, Ion Rusu, Nedret Iaia, Gheorghe Mazilescu, Nicolae Georgescu, Ion Dogaru și în ale celorlalți unde pun umărul la reconstrucție. La școală și la dispensar, în magazinul universal, de asemenea, tot ei au lucrat. Volumul muncii cerut pentru refacerea distrugerilor pricinuite era mare. La școală ceea ce s-a mai putut folosi au fost doar băncile și cîteva table. În rest, și dușumelele, și ușile și cercevelele, toate au trebuit refăcute. Printr-un efort supraomenesc, printr-o dăruire exemplară utecista Victoria Ioniță a reușit să salveze cărțile pentru școală ce abia cu două zile înainte fuseseră aduse. A mers prin apa pînă la gît și le-a stivuit pe două bănci așezate una peste alta într-unul din colțurile clasei. La dispensar utecistele Angelica Dondea și Zișan Memet au rămas două ore cu apa pînă la piept, dar au reușit să salveze medicamente în valoare de cîteva zeci de mii. Acum însă se cer puse la punct cele ce n-au putut fi salvate. Brigăzile de șoc ale tinerilor au lucrat și lucrează continuu. Trei dintre cele patru clase ale școlii din Independența au fost pardosite cu parchet, ușile au fost din nou așezate în tocuri, s-a văruit și s-a vopsit, s-au așezat cărămizi noi în zidurile sparte. Petre Dragomir, Ion Pîrcălăbeanu, Aurel Bădan și ceilalți tineri din Olteni ce au lucrat la obiectivul școală promit că sîmbătă și în ultima sală de clasă parchetul va fi așezat. Așadar, cu cîteva zile înainte ca clinchetul clopoțelului să anunțe începerea noului an școlar, totul va fi rînduit la școala din Independența.

În același timp, pe 1 600 de metri liniari au fost executate deschiderile de șanțuri; a fost refăcută rețeaua electrică și s-a început virtos la lucru în ogrăzile gospodarilor atît de greu încercați. Patruzeci de elevi de la Liceul industrial de construcții din Constanța participă efectiv la executarea acestor lucrări. Totodată, cooperativele agricole vecine, cele din Dumbrăveni, Olteni, Tufani, Chirnogeni și Fîntîna Mare au trimis aici meseriași și peste două vagoane de materiale. La aproape 20 de case urmele șuvoiului de apă au fost complet șterse. Și se continuă. Se continuă lucrul atît în sat cît și în cîmp — la recoltarea produselor. Tinerii din întreg județul îi sprijină pe cei din Independența, din Movila Verde în aceste clipe grele. „Este o perioadă cînd sînt multe de făcut în cîmp, ne spune Ion Stoica, secretarul comitetului organizației U.T.C. din cadrul cooperativei agricole Olteni, aflat aici în fruntea a 40 de tineri. Dar vecinii noștri din Independența au de făcut față unei încercări grele. Era și va fi în continuare nevoie de sprijinul nostru. Împreună ne străduim să refacem ceea ce a fost distrus. Să asigurăm depozitarea fără pierderi și a recoltei lor de porumb și floarea-soarelui. Este o datorie a noastră de oameni". Cuvinte simple dar care exprimă trăirea interioară a unor oameni cu suflet mare.

Aceleași gînduri de vecini buni, săritori, împărtășesc și ceilalți membri ai brigăzilor de șoc din Chirnogeni și Plopi, din Dumbrăveni și Tufani, din unitățile economice și școlile ce și-au trimis aici ajutoarele. Transcriem numele a o parte dintre cei ce au asudat aici, la reconstrucția celor două sate: Vasile Dică, Corneliu Dunăvăț și Maxim Ciprian de la Uzina de reparații Năvodari, lăcătușul Constantin Nițu și strungarul Vasile Constantin de la Întreprinderea metalurgică „Energia", șoferul Nicolae Jipa de la Întreprinderea de gospodărie comunală Constanța, Gheorghe Ghina și Ștefan David din Port, Ion Vlăduț și Nicolae Mișa de la Complexul de industrializarea lemnului, Constantin Andrieș de de la C.F.R. Constanța, Ismet Bagiș de la Cooperativa „Munca și arta" Constanța, Vuap Zeinedin, membră cooperatoare din Independența, Vișinescu Gheorghe din Chirnogeni.

...Apele au lovit brusc, dușmănos, dar pretutindeni se ridică împotriva urmelor lăsate, demna și dîrza solidaritate a oamenilor. Satele Independența și Movila Verde au redevenit localitățile pe care le știam. Au fost plantate flori la porți, gardurile au fost reînălțate și revăruite, pomii legați de tutori iar mîlul — peste o mie de camioane și căruțe — a fost transportat departe, în marginea satului. Magazinele și-au redeschis ușile, iar în ogrăzi se renovează case, se ridică altele din temelii în ritmul, am putea spune, propriu oricărei așezări. Oamenii se gîndesc la viitor.

GH. FECIORU

Într-o pauză, participanții la acțiunile patriotice din satul Movila Verde gustă din fructele ce le-au fost aduse de către cei de la cooperativa agricolă

Plenare lărgite ale activelor U.T.C.

BILANȚUL PRETINDE ȘI O ANALIZĂ CRITICĂ EXIGENTĂ

...Punct cu punct, recapitulam desfășurarea de ansamblu a dezbaterii o dată cu încheierea discuțiilor din plenara lărgită a Comitetului comunal Cîlnic al U.T.C., județul Gorj, consacrată analizării activității de educație comunistă în lumina programului adoptat de Comitetul Executiv al partidului, a Expunerii tovarășului Nicolae Ceaușescu la consfătuirea de lucru a activului de partid din domeniul ideologiei și al activității politice și cultural-educative. Cadrul acestei dezbateri, prin importanța și semnificațiile cu multiple sugestii ale documentelor de partid de la care se pornise, ca reper în analiza activității uteciștilor, precum și prin prezența, alături de membrii comitetului comunal, a membrilor birourilor organizațiilor U.T.C. din comună, a unui mare număr de tineri elevi și studenți în vacanță, a invitaților dintre reprezentanții unor factori de îndrumare și colaboratori — comitetul comunal de partid, conducerea școlii, conducerea cooperativei agricole de producție — precedase discuțiile, ca un punct de plecare deosebit de fertil... Virtual, era astfel asigurat climatul unui veritabil moment de analiză multilaterală asupra conținutului, modalităților de acțiune și stilului de lucru în activitatea organizației și comitetului comunal U.T.C., prin afirmarea spiritului militant, prin aprecieri critice și autocritice combative. În finalul discuțiilor, asemenea deziderate s-au și realizat într-adevăr, dar recapitulînd succesiunea luărilor la cuvînt constatam că nu pe calea cea mai firească, întrucît adevăratele probleme, faptele de viață cele mai concludente nu fuseseră aduse în atenția și aprecierea colectivă de către uteciști... ANA GONCEA, membră a comitetului comunal U.T.C., trecuse în revistă principalele acțiuni culturale, enumerase spectacolele prezentate de echipa de teatru, de brigadă, de formația de dansuri. Abia la sfîrșitul cuvîntului său a enunțat în treacăt necesitatea unor măsuri în activitatea cultural-educativă de masă, astfel încît, prin contribuția uteciștilor, căminele culturale să nu mai fie doar lăcașuri de distracție, ci instrumente ale activității politice, ideologice și cultural-educative.

Absența unei substanțe problematice, referirile firave la realități ale vieții, ale răspunderilor tineretului din comună, fără soluții concrete de acțiuni au constituit de altfel caracteristica intervențiilor la cuvînt ale uteciștilor. Altă participantă la discuții, IONICA ROMAN, ingineră la C.A.P., a relevat, de pildă, bilanțul participării tineretului la munca în cooperativă, dar mai departe de limitele sărace ale bilanțului nu a pășit. La rîndul său VASILE TELEA, secretarul organizației U.T.C. de la C.A.P., amintea că prin munca tinerilor a fost amenajată baza sportivă și, arătînd că mai sînt multe de făcut în comună, a propus înființarea unor brigăzi permanente de muncă patriotică ale tineretului.

Nici cu aprecierile, mai accentuat critice, ale MARCELEI PASĂRE, bibliotecară, despre rolul puțin eficent al organizației U.T.C. și comitetului comunal în ceea ce privește îndrumarea lecturii, pregătirii politice și de cultură generală a tinerilor, despre faptul că cele mai multe acțiuni s-au ținut la centrul din comună, paleta de probleme și de concluzii a dezbaterii nu s-a îmbogățit substanțial. De altfel, și referirile SILVIEI VLĂDOIU și ale altor vorbitori despre capacitatea de mobilizare, scăzută totuși, la acțiunile de muncă patriotică, despre rolul și activitatea organelor și organizațiilor U.T.C. din comună s-au succedat în aceeași manieră bilanțieră și enunțiativă. Încît, dacă s-ar fi rămas în acest punct al discuțiilor, dincolo de cadrul festiv și de afirmarea înțelegerii teoretice a sarcinilor conținute în documentele de partid, utilitatea reală a dezbaterii rămînea sub semnul întrebării.

A revenit însă invitaților rolul de a restabili echilibrul respectiv, de a demonstra în mod concret că probleme și realități importante din activitatea tinerilor și a organizației U.T.C. din Cîlnic fuseseră ignorate sau amintite în treacăt, relevînd totodată obiectivele și căile unui program de acțiune eficientă pentru viitor. A făcut-o, de exemplu, profesoara PAULA MĂRĂȘESCU, propunînd forme directe de acțiune prin care organizațiile U.T.C. ar trebui să intervină activ pentru pregătirea politico-ideologică, educarea prin muncă a elevilor și absolvenților, folosindu-se cadrul de dezbatere politică oferit de adunările generale, exemplul celor mai buni, acționînd pe linia dezvoltării legăturilor permanente, directe, cu activitatea de producție în C.A.P., pe șantiere, în secțiile de mașini agricole etc. O problematică densă a fost conținută, de asemenea, în intervențiile secretarului comitetului comunal de partid, ION UDROIU, și ale locțiitorului acestuia, VASILE POPESCU. Dincolo de aprecierile pozitive, binemeritate, despre munca și participarea tinerilor la viața comunei, în cuvîntul acestora și-au găsit locul critici și propuneri foarte potrivite privind buna organizare a cercurilor și expunerilor din sistemul pregătirii politico-ideologice, prin creșterea rolului activ al fiecărui utecist în cadrul dezbaterilor și prin selecționarea propagandiștilor. Pe de altă parte, s-au pus în atenție obiective majore, parcă uitate de comitetul U.T.C., cum ar fi: exercitarea rolului educativ al organizației U.T.C. în calificarea tinerilor pentru profesiunile satului și munca în agricultură, astfel încît aceștia să se simtă legați de comună, oameni ai satului. Totodată, a fost subliniată contribuția scăzută a organizației U.T.C. în realizarea unei eficiențe reale a lecțiilor din cadrul învățămîntului agrozootehnic, lipsa de inițiativă a tinerilor în folosirea unor forme atractive de perfecționare profesională, precum și în educația lor pentru muncă, prin statornicirea unor legături complexe — schimburi de experiență, activități culturale, program de acțiune eficientă, sportive și altele — cu lucrătorii și organizațiile U.T.C. de pe șantierele din vecinătate, de la secțiile de mașini agricole. La fel, tocmai pentru că o cereau situații anume, atitudini ale unor tineri de a se sustrage muncii, trăind pe cheltuiala părinților, pierzînd vremea pe uliță, s-au pus în atenția organelor U.T.C. cerințele unor acțiuni educative susținute, cu fiecare dintre aceștia, prin întîlniri cu sătenii stimați de întreaga obște pentru munca lor, prezentîndu-le necesitățile actuale și perspectivele dezvoltării cooperativei, comunei, județului, acordînd îndrumări de orientare profesională. Însă peste asemenea obiective uteciștii trecuseră nu numai în discuțiile lor, ci și în activitatea de pînă atunci, fără să ajungă la înțelegerea complexă a rolului și răspunderilor pe care le are organizația U.T.C. în desfășurarea muncii educative.

Un nivel superior de analiză exigentă, multilaterală, asupra capacității și modalităților de acțiune în formarea conștiinței socialiste a tinerilor rămăsese mai mult un deziderat din perspectiva contribuției uteciștilor, a membrilor comitetului U.T.C. la dezbaterile recentei plenare. Capacitatea redusă de a realiza aprecieri exacte asupra activității din perioada trecută — o dată cu elaborarea unui plan de măsuri, concret și eficient, în vederea muncii viitoare, prin care să fie aduse perfecționările pretinse de spiritul documentelor de partid — au devenit astfel efecte ale absenței analizei autentice, ale toclirii spiritului critic și autocritic. În plenara la care ne referim, după o bună cunoaștere și înțelegere de către uteciști a scopurilor, căilor, principiilor de acțiune conținute în documentele de partid, nu s-a făcut și pasul următor, către analiza situațiilor din organizațiile lor, către concluzii practice de perfecționare. O asemenea înțelegere teoretică, fără a interpreta pe larg, pînă la amănunte, tocmai realitățile importante ale activității organizațiilor U.T.C. și tineretului din comună a însemnat de fapt rămînerea la jumătatea drumului pe un traseu care se cere străbătut în întregime.

ION TRONAC

Tinerii din municipiul Constanța au venit în sprijinul celor de la „Independența"

Fotografiile: GH. CUCU

SPIRITUL COLECTIVIST

În activitatea de fiecare zi, în viața cotidiană auzim deseori pronunțindu-se cuvîntul colectivism. Este rostit îndeosebi pentru a releva o realitate sau pentru a evidenția o cerință socială.

Dar ce este, de fapt, colectivismul ?

„**Trebuie să veniți la noi și să vedeți cum muncim pentru a înțelege**"... Desigur, afirmația tînărului **Mihai Verdeș**, timplar la C.E.I.L. Sighetul Marmației, este dominată de o pronunțată mîndrie pentru ceea ce se realizează la locul său de muncă. Dar dincolo de această evidență se desprinde de aici faptul că, incontestabil, **colectivismul** este o dimensiune esențială a activității concrete. Că pentru a defini această noțiune, numai activitatea concretă, acțiunea **dă substanță** gîndirii teoretice și că de-abia apoi, în deplină legitimitate, reflecția se poate întoarce asupra lor pentru a le corecta.

Fără a încerca realizarea unei sinteze teoretice cu privire la colectivism, ne propunem să-i subliniem cîteva trăsături într-o discuție cu un grup de tineri muncitori. Interlocutorii noștri sînt tinerii **Mihai Verdeș**, tîmplar la C.E.I.L. Sighetul-Marmației, **Ariton Cosma**, frezor și **Aurel Ionaș**, secretarul Comitetului U.T.C. de la Exploatarea minieră „Săsar" din Baia-Mare, **Ion Tisăliță**, brigadier la C.A.P. Rozavlea.

Discuția noastră a pornit de la o realitate : societatea socialistă generează **spiritul colectivist**. Proprietatea socialistă asupra mijloacelor de producție determină dezvoltarea economică a țării în vederea obținerii unui surplus de valoare care să determine satisfacerea necesităților crescînde ale întregii societăți și nu spre satisfacerea nevoilor unui proprietar privat. Individualismul în muncă și instalarea în îngustimea cîmpului unei activități particulare nerelaționată eficient cu a celorlalți, privată de perspectiva ansamblului social și a finalității conștient impuse acestuia, este fundamental păgubitoare pentru producție și, finalmente, pentru societate și om. Spiritul colectivist crește — după opinia tînărului Mihai Verdeș — din interiorul producției, din modalitatea ei de a fi socialistă și nu este un imperativ ce se înscrie într-o ordine abstractă exterioară și neutrală. Această necesitate inerentă procesului productiv socialist trebuie conștientizată și transpusă în logica noastră interioară pentru a deveni o necesitate proprie fiecăruia dintre noi, pentru că, spune el, **„cine muncește din obligație și fără plăcere, nu muncește cum trebuie"**.

Sintetizînd cele afirmate de tinerii prezenți la discuția noastră în legătură cu faptul că **spiritul colectivist** este o realitate specifică societății noastre, reținem cîteva elemente esențiale : **în primul rînd** tinerii sînt conștienți că schimbările în producția materială, diversificarea diviziunii sociale a muncii, a întregii vieți a societății au determinat dezvoltarea climatului social contemporan al țării, cînd există forțe sociale prietene, unite prin profunde interese și țeluri comune : politice, economice, ideologice ; **în al doilea rînd**, ei au înțeles că societatea noastră, dezvoltînd **colectivismul**, nu numai că este ostilă uniformizării vieții sociale, dar creează condiții pentru afirmarea multilaterală a personalității. **„Societatea noastră socialistă — preciza Aurel Ionaș — oferă imaginea unei orînduiri sociale vii, dinamice, care permite o largă și multilaterală afirmare a personalității umane, dezvoltarea aptitudinilor, capacităților și cunoștințelor fiecărui cetățean al țării. Viața economică și social-culturală este din ce în ce mai bogată, mai complexă, iar în diversificarea ei determină noi modificări în structura claselor sociale, se cimentează tot mai mult unitatea lor în jurul partidului, se șterg deosebirile esențiale dintre ele. Aceasta este natura colectivismului promovat în societatea noastră"**. Ca o ilustrare, tînărul ce se declarase potrivnic discuțiilor abstracte, Mihai Verdeș, raportează această imagine generală la ceea ce se petrece în întreprinderea sa — unde majoritatea tinerilor lucrează conștiincios și competent, cu dragoste și entuziasm, preocupați în permanență de finalitatea socială a muncii lor, convinși că această muncă se integrează uneia mai vaste, ce o depășește fără s-o ignore. **„Este regretabil însă** — spune el — **că din acest cadru nu lipsește individualistul — obsedat de cele opt ore în care trebuie să muncească, refuzînd să rămînă în secție fie și 5 minute peste orele de program, spunînd că el „și-a făcut treaba" și că altceva nu i se mai poate cere. Or, o muncă serioasă și responsabilă nu se măsoară cu sublerul, ci este o parte a muncii noastre de ansamblu. Aici se pune o problemă de conștiință și răspundere socială ce nu se estimează prin cifrele unei aritmetici inerte. Noi muncim pentru a ridica o nouă societate și sîntem răspunzători pentru asta. Ceea ce mă doare este că asemenea tineri din care, am spus, se găsesc și în colectivul nostru, își fac o teorie din atitudinea lor. Nu este deci vorba despre o necunoaștere a rolului și statutului lor social, ci de o deformare individualistă a conștiinței, încercînd să legitimeze teoretic o atitudine străină societății noastre socialiste. Obiectivul prim al activității educative trebuie să fie de aceea formarea conștiinței, pentru că o conștiință**

stenograme

rău formată este cauza tuturor deficiențelor în activitatea noastră de muncă și, în afara acesteia, ea este primul nostru dușman. „Eșențele" pe care le caută unii tineri pot fi silite să se dezvăluie numai în procesul practicii imediate, altfel ele se închid într-o inaccesibilă tăcere. Contemplarea lor este sterilă și nu duce la nimic"... Din inocentul joc cu ficțiunile, ar vrea să spună Mihai Verdeș, nu poți să-ți faci o profesie. În permanență este necesară confruntarea dîrză și activ-transformatoare cu nemijlocirea vieții.

„Nu este greu de înțeles — intervine Aurel Ionaș — **cît de mari daune aduce INDIVIDUALISMUL, ruperea de colectiv, de problemele și realitățile sale. În condițiile proprietății socialiste muncitorul dobîndește calitatea de proprietar al mijloacelor de producție și funcția de organizator al producției, de participant efectiv la conducerea producției atît în cadrul întreprinderii, cît și la scara întregii economii naționale. Relațiile socialiste determină astfel modificări esențiale în diviziunea socială a muncii, ceea ce face ca însuși conținutul activității cotidiene a muncitorului să se îmbogățească, să dobîndească noi determinări calitative. Această realitate exclude individualismul, implicînd în esență acțiuni colective care să atragă întreaga masa a celor ce muncesc, o activitate care solicită manifestarea pregnantă a gîndirii economice socialiste a oamenilor muncii, intervenția tuturor în soluționarea problemelor economice practice"**. La aceste gînduri are de adăugat ceva și tînărul frezor Ariton Cosma : **„În condițiile în care partidul accentuează necesitatea participării maselor de muncitori la conducerea producției, la analiza activității economice, la soluționarea problemelor ridicării eficienței economice** — accentuează el — **nu se poate să muncești numai gîndindu-te la tine. Noi făurim o societate a noastră și trebuie s-o facem cît mai bine. Idealul fiecăruia dintre noi nu este decît o particularizare subordonată a Marelui nostru ideal. Numai raportîndu-le la acest ideal general al întregii societăți ne găsim rosturile noastre personale. Dar această raportare trebuie să fie activă, pentru că numai munca individualizează. Idealul meu este să mă perfecționez în activitatea mea, să-mi cresc copiii și să-i învăț să muncească. Și nu rămîn acis. Mă interesează tot ce se face pentru că prin și pentru noi se face. Este adevărat că unele locuri de muncă sînt mai grele ca altele, dar eu nu-i înțeleg pe cei care le părăsesc pentru comoditate sau un salariu mai mare. Societatea se dezvoltă numai cînd TOATE FRONTURILE ÎNAINTEAZĂ și noi purtăm vina dacă se lucrează rău pentru că nu am pus umărul așa cum trebuie. Acei care peregrinează prin diferite întreprinderi, căutînd o retribuție peste valoarea serviciilor lor, sînt responsabili în fața societății prin aceea că nu au înțeles că trebuie să restituie societății mai mult decît au primit de la ea pentru a putea primi mai mult decît li s-a dat. Nu trebuie să ne crispăm și să ne jeluim în fața greutăților. Eu nu mă dau bătut. Perseverez !"**

Frumoasă emblemă a unei munci oneste de lipsa căreia ar trebui să se rușineze unele spirite moleșite și jalnice care caută comoditatea și o retribuție ce nu li se cuvine.

Colectivismul este o premisă a progresului. Aceasta este demonstrația pe care ne-a făcut-o tînărul Ion Tisăliță, referindu-se la realitățile din cooperativa agricolă de producție în care muncește : **„Contribuția satului la progresul țării a crescut și crește în primul rînd ca urmare a pozițiilor sale sociale noi, create în urma cooperativizării socialiste a agriculturii. Cooperativizarea, unirea pămînturilor a dat un sens nou vieții țăranilor, le-a asigurat un rol de seamă în societate. În trecut țărănimea era diferențiată în păturI sociale după mărimea proprietății asupra pămîntului sau după lipsa totală a unei asemenea proprietăți. Această diferențiere era sursa unor veșnice ostilități și a unei crunte sărăcii. Astăzi însă, în condițiile cooperativizării agriculturii, țărănimea a devenit o clasă cu interese unitare. Aici spiritul colectivist se dezvoltă în condiții dintre cele mai optime : proprietatea cooperatistă acționează ca un puternic factor de unire a țărănimii, stimulează participarea sa la întreaga viață socială ; mecanizarea impune o organică legătură între brigăzile de tractoare și cele de cîmp ale cooperatorilor : întărirea sentimentului de încredere în capacitatea omului de a transforma natura, de a o stăpîni, de a smulge pămîntului roade bogate cu ajutorul științei și agrotehnicii determină încrederea în oameni, prietenia între oameni : viața nouă a satului, ridicarea sa pe treptele civilizației influențează modul de a gîndi al oamenilor. Nu pot afirma că nu se mai manifestă tendințe de individualism. Dar realitățile pe care le-am relevat ne oferă argumentația necesară în lupta pe care trebuie s-o ducem împotriva vechiului. Pentru că individualismul este un exponent al unor realități care nu mai corespund noilor noastre condiții de muncă și de viață".**

★

Problema colectivismului este extrem de vastă nu atît în planul teoreticului cît în teritoriul ei concret de manifestare. În cadrul discuției noastre ne-am referit doar la cîteva din dimensiunile pe care le comportă. Sînt necesare însă continue și sistematice reveniri asupra acestui domeniu ce se redefinește mereu proaspăt în concretețea lui, să răspundem în permanență îndemnului pe care ni l-a adresat muncitorul Mihai Verdeș : **„Veniți la noi să vedeți cum muncim pentru a înțelege !"**

ION BALIN

Peisaj montan...

UZINA DV. AJUTĂ ȘCOALA ?

(Urmare din pag. I)

bilele noastre cadre. Este întrutotul justificat faptul că ultimele documente de partid au reamintit îndatoririle pe linia aceasta și ne implică, chiar dacă nu lucrăm în școală, în activitatea formațională capabilă să-l crească pe adolescent ca om care prețuiește munca, își dorește afirmarea în viață prin muncă. Subliniera aceasta nu trebuie considerată ca simplă adeziune, ci ca o angajare. Ne gîndim cu toată răspunderea la viitorul uzinei, aflat acum pe băncile școlii, cunoscînd principiul că *așa cum ni-l atragem, cum îl cîștigăm pentru meserii și pentru muncă, așa îl vom avea.*

Adesea, și pe bună dreptate, unii tineri sînt criticați că disprețuiesc munca, tînjind după o viață comodă, departe de efortul care-l presupun producția, meseriile prin care se făuresc bunurile societății. Noi înșine avem situații cînd tineri absolvenți de liceu ni se adresează să se încadreze în uzină, dar ei țin cu tot dinadinsul la posturi de funcționari, au părerea deformată că demnitatea lor o apără și o girează doar munca de birou. Chiar și unii tineri muncitori înscriși la liceul seral urmează școala nu cu gîndul că pregătirea liceală îi poate ajuta să se afirme deplin în munca practicată, ci pentru a dezerta din meserie spre profesii administrative. Cînd încercăm, în fiecare an, să recrutăm tineri pentru școala profesională ori ucenicia la locul de muncă, sîntem puși în situația să publicăm numeroase anunțuri, să repetăm de cîteva ori examenul în vederea completării locurilor ; aceasta, pentru că absolvenții școlilor generale ezită să abordeze unele meserii. Nu le putem aduce doar lor acuzații pentru reținerile lor și ale părinților în fața meseriilor producției. Am fi nedrepți. Trebuie neapărat să ne întrebăm ce am făcut noi, cum i-a influențat școala încît de la vîrstă fragedă să înțeleagă la dimensiuni exacte pe ce criterii este prețuit omul societății noastre. După cum mi se pare absolut necesar să le acordăm mai multă grijă chiar tinerilor care se încadrează în uzină, să-i primim părinteește, să înțeleagă de la bun început că avem nevoie de ei, că le vom cere poate mult, dar îi vom ajuta totodată să devină destoinici muncitori.

Adevărul este că, ținîndu-i uneori pînă la vîrsta majoratului departe de muncă, orientîndu-i profesional pe calea expunerilor, exagerînd cu cerința „voi aveți doar obligația de a învăța", am creat posibilitatea unei optici deformate despre muncă.

Nu cred că poate exista conducător de întreprindere care să aibă ezitări în fața unei asemenea acțiuni generoase, cu largă forță de penetrație educativă. Va trebui să utilizăm bine ocazia ce se oferă producției de a acționa direct în școală, de a fi unul din factorii care sprijină formarea la elevi a convingerii că munca înseamnă criteriul verificării atașamentului față de societate. Iată de ce cred că pasul care se face începînd cu acest an de învățămînt, ca întreprinderile să patroneze o școală ori mai multe, nu poate fi tratat ca o simplă măsură administrativă, ci ca o acțiune cu profunde implicații sociale.

E drept că, la ora actuală, școlile au în primul rînd nevoie de sprijinul nostru în acțiunea de dotare a atelierelor școlare. Am găsit soluții de a le acorda numeroase materiale trebuincioase ; se vor găsi și alte posibilități pentru dotarea unei bune baze de activitate practică. Dar să nu considerăm că, acceptînd patronarea unei școli, am epuizat laturile acestei acțiuni prin transfer de utilaje și materiale. Perimetrul raportului școală-uzină în contextul patronării este și trebuie să fie mult extins, vizînd cu precădere latura educațională.

Știu că nu este ușor. Avem argumentul sarcinilor de producție, de plan, grijilor noastre pentru formarea propriilor muncitori. Dar, repet, ni se cere să gîndim în perspectivă, cu intenția fermă de a determina drumul tinerilor spre profesiile uzinei prin contactul de acum cu școala, considerînd-o a noastră.

Se vor pune probleme de îndrumare tehnică a practicii elevilor, iar în uzină avem oameni pe care putem să-i facem dascăli ai îndrumării practicii elevilor, mai cu seamă că unii sînt ei înșiși părinți, interesați direct ca fiii lor să se formeze într-un climat de muncă. Am înțeles că atelierele-școală sînt făcute pentru a produce ceva, în procesul formării deprinderilor practice ; ne putem, deci, gîndi cum să-i solicităm pe elevi la o muncă productivă, să le dăm sentimentul de producători, acordîndu-le unele sarcini de execuție, cerîndu-le să respecte o disciplina de muncă, să se gîndească la plan, la date de onorare a comenzilor, să se știe utili uzinei, chiar dacă primele obligații nu vor fi foarte complicate. Ideea de a face pe elevi să se considere ai uzinei poate fi susținută și pe alte căi. Școala, cu colectivul său, poate fi inclusă permanent în atmosfera specific muncitorească și prin activități extraproducție : munca patriotică, obștească, culturală, participarea la dezbaterile etice ale tinerilor muncitori, lucruri pe care organizațiile U.T.C uzină-școală le pot perfecta, și trebuie s-o facă.

Bine este ca în momentul în care se stabilește exact patronajul școlilor, să avem întîlniri cu conducerile școlilor, să ne cunoaștem intențiile. E o treabă de început iar eficiența ei va depinde mult de modul în care va fi declanșată. Priceperea pedagogică a dascălilor școlii, întîlnindu-se cu experiența pedagogilor muncii — dacă pot să-i numesc astfel pe cei din producție — va totaliza, cred, o acțiune valoroasă în care *patronul suprem să fie tocmai munca, singura capabilă să dezvolte trăsăturile etice proprii omului nou, constructor al socialismului.*

MUNCA DE AGITAȚIE

(Urmare din pag. I)

mai călduț". Cerem explicații și, în lipsa unui răspuns clar, ne lămurește tovarășul *Ion Popa*, secretarul comitetului orășenesc de partid :

— *Acum doi ani am ajutat familia Marin să transfere contractul de muncă al fiului lor din cadrul industriei petrolului în sfera industriei constructoare de mașini, pe motivul că se vor muta la Pitești. Deși le-am satisfăcut această cerere, spre surprinderea noastră au rămas tot nemulțumiți. Ulterior am înțeles că părinții ii căutau sercici care să întrunească niște condiții foarte speciale : fără ture de noapte, să nu lucreze la normă dar retribuția bănească să fie substanțială etc.*

— Acum, după apariția cazului la gazeta de stradă, tatăl recunoaște cu regrete tîrzii :

— *Ca cetățean care trăiesc și muncesc în acest oraș de peste 30 de ani, ce să spun... În uzină, pe stradă mă opresc oamenii, întrebîndu-mă : „Despre băiatul tău este vorba ?" N-am ce să răspund.*

Cel mai bun răspuns însă este schimbarea atitudinii sale.

O ilustrare semnificativă a largului ecou de care s-au bucurat acțiunile întreprinse de *„Reflector"* o întîlnim la aceeași intensitate și în colectivele de muncă din oraș. Elocventă în acest sens apare situația strungarului *Nicolae Șuțu* de la Uzina mecanică din Cîmpina, care a lucrat în prima jumătate a lunii august nu mai mult de 5—6 zile. Din discuțiile purtate cu colegii săi de muncă am reținut această concluzie cu caracter de opinie generală :

— *I-am tolerat multe lui Șuțu, poate și pentru că tatăl său a lucrat pe vremuri aici, la noi. Cînd vorbeam cu el, căutînd să-l îndreptăm, să-l întoarcem cu fața spre realitate, replica sa venea imediat, mereu aceeași: „Nu-mi trebuie bani, îmi dă mama". Oricum, fiecare din noi a înțeles că prin apariția lui la gazeta satirică intră în discuție și prestigiul întreprinderii, al colectivului. Nimănui nu-i poate fi indiferent faptul că lucrează la noi, cu atît mai mult cu cît aici a învățat meseria și avem datoria să-l ajutăm.*

Iată doar cîteva cazuri care acum pot fi considerate rezolvate datorită unei intervenții prompte și energice, printr-o modalitate agitatorică simplă dar eficientă. Ideea comitetului orășenesc U.T.C. a prins teren datorită faptului că a găsit un larg răsunet în rîndul tuturor locuitorilor din oraș și a creat un curent de opinie combativ, care și-a spus cuvîntul hotărîtor în curmarea unor abateri de la normele eticii societății noastre. Pentru același motiv avem convingerea că acțiunea nu se va opri aici, ci își va exercita funcția agitatorică și mobilizatoare pînă la reușita deplină.

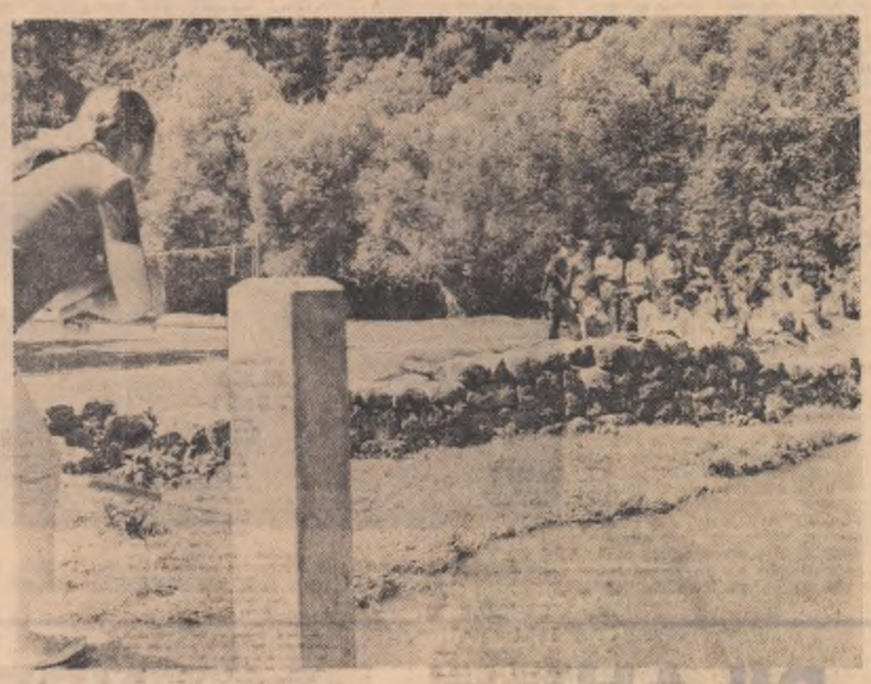

Instantanee de vacanță...

Foto : R. VASILE

CINE SÎNTEM

(Urmare din pag. I)

nați laolaltă într-o seară de august pe terasa motelului din Bicaz nu era ceea ce se prezentase inițial. Cum am aflat ? Fără nici o greutate. Își atribuiseră în general meserii pe care nu le cunoșteau, jucînd roluri din care nu auziseră vreodată mai mult de 2—3 replici, și acelea memorate cu destulă aproximație. Inginerul lucra „la petrol" în Ploiești, fără să știe că există în oraș mai multe întreprinderi cărora li se poate aplica, la modul foarte general, acest indice ; Mimi Scurtu, care „se prăpădea după cadrele didactice" și care se prezentase drept tehniciană chimistă m-a asigurat că mai există din belșug H_2O, arătînd semnificativ spre sticla de vin. Doina Dascălu, care se dădea drept ziaristă, nu părea în ultimă instanță nici măcar o cititoare atentă a vreunui ziar, capabilă să rețină un nume sau două dintre semnatarii frecvenți ai articolelor apărute acolo.

Bine, și ce-i cu asta ? mi s-ar putea obiecta. Niște tineri dornici să iasă pentru un timp din „pielea" obișnuită, să-și încerce rezistența la un alt univers decît cel cu care îi familiarizase profesia, și-au jucat reciproc o farsă de concediu. În cel mai rău caz, li s-ar putea reproșa că nu și-au jucat bine rolul sau că nu și-au ales niște partituri pe măsura lor.

Într-adevăr, nici o lege nu pedepsește atribuirea unei identități false dacă prin aceasta nu se urmărește comiterea unei infracțiuni. Dacă lucrurile s-ar fi oprit aici, reporterul, el însuși în concediu, s-ar fi mulțumit cu amintirea cîtorva ceasuri de amuzament și scena cu care am deschis rîndurile de față nu ar fi văzut niciodată lumina tiparului. Cele cinci zile petrecute la Bicaz au scos însă la iveală amănunte revelatoare pentru amatorii de farse. Chefurile începute pe terasa motelului se continuau în camera „profesorului", a „inginerului" sau a „medicului stomatolog" pînă la ore care aduseseră la disperare administrația motelului și pe toți ghinioniștii care ocupau camerele din imediata vecinătate. Între Gigi Moscu și Mimi Scurtu se desfășura o idilă falimentară din toate punctele de vedere, întreținută la parteneră de flacăra artificială a unei iluzii cu privire la profesia viitorului soț, iar la falsul profesor de amuzamentul unei aventuri sentimentale pe termen scurt.

În ceea ce îi privește pe ceilalți trei companioni, meseriile pe care și le atribuiseră **nu se suprapuneau, de fapt, peste altele reale** : „băieții Nicky Manolescu, Reny Popovici și Doina Dascălu **nu aveau nici o ocupație**. Cele mai stînjenitoare întrebări rămîneau pentru ei cele referitoare la durata staționării în Bicaz, iar singurul răspuns, pe care ar fi trebuit să-l ofere era următorul : „cît au să ne ajungă banii".

Așa au ajuns cei cinci „eroii" rîndurilor de față. Atribuirea unei false profesii devine alarmantă atunci cînd durează mai mult de cîteva ore, timpul firesc rezervat unui joc de vacanță. Atribuirea unei false profesii, poate chiar a unor nume false, devine alarmantă atunci cînd maschează încercări vizibile de abatere de la normele minime de civilizație, atunci cînd comportarea unuia sau a altuia aruncă o umbră nemeritată asupra unei meserii pe care respectivul o cunoaște doar din auzite. Sub o carte de vizită străină Gigi Moscu își etalează la cîteva sute de kilometri de locul de muncă veleități de chefliu și Don Juan care, în universul propriu de muncă, i-ar fi fost judecate fără cruțare. Pentru Nicky Manolescu meseria de inginer, la fel de străină ca și numele unităților industriale existente în Ploiești, reprezintă un gir onorabil față de cea de „liber profesionist" în care se complace la cei 26 de ani ai săi. Singurul lucru pe care acesta îl mima cu suficiență dezinvoltură era largheța materială, care — dacă la un inginer autentic nu surprinde pe nimeni — la un pierde-vară devine un serios semn de întrebare. Ce părinți grijulii i-au umplut portofelul pentru sezonul estival, garantîndu-i — prin inconștienta lor generozitate — posibilitatea de a-și plimba pe sub nasul tuturor o carte de vizită onorabilă ? Să fi fost în meseriile pe care și le-au atribuit ceilalți doi, Reny Popovici și Doina Dascălu, semnul unor disimulate veleități profesionale ? Nu s-ar spune, pentru că lipsa oricărei ocupații probează concludent inapetența pentru orice înseamnă muncă cinstită, ca și încercarea de a-și oferi (încă o dată ne întrebăm: pe banii cui?) o diplomă iluzorie, a cărei valabilitate stă în picioare numai pentru cei de o teapă.

Interesant și semnificativ însă ni se pare faptul că dezertorii cu bună știință de la efortul cotidian, angajat, nu au îndrăznit nici o clipă să-și fluture pe sub nasul camarazilor de vacanță pagina albă care reprezintă de fapt biografia lor profesională : au preferat să-și atribuie profesii vădind predilecție pentru meseriile care necesită ani de muncă ; și-au împodobit nulitatea cu atestate false în speranța de a păcăli pe alții, jucîndu-și de fapt lor înșile o farsă jalnică, conștienți în sinea lor că ar fi fost priviți cu alți ochi dacă declarau „nu muncesc, mă țin părinții". **Lichele fiind, și complăcîndu-se, se știau totuși lichele.**

Cine sîntem, unde nu ne cunoaște nimeni ? Putem fi tot NOI marea majoritate a tinerilor pentru care munca cinstită, respectarea normelor etice, rămîne cea mai fericită recomandare și în virtutea căreia devenim respectați **sub numele nostru adevărat, cu profesia noastră reală.** Dar pot fi și cei care, la adăpostul unei relații anonime își maschează inabil huliganismul, lenea și lipsa de utilitate socială sub o falsă și incertă identitate.

Eficiența instrucției practice

(Urmare din pag. I)

gură deci instrucția practică a ucenicilor ? Un prim răspuns la această întrebare ni-l oferă Uzina „Electroprecizia" Săcele.

— În secțiile noastre lucrează cu rezultate foarte bune 78 de muncitori, proaspeți absolvenți ai ucenciei la locul de muncă, ne spune **Vasile Lața**, șef adjunct al serviciului normare și salarizare, responsabilul cu probleme de învățămînt. Faptul că au reușit să se încadreze încă de la început, fără probleme la locurile de producție, se datorește, fără îndoială, modului de instruire practică. Trebuie să vă spun că la noi s-a găsit o modalitate specifică de organizare și funcționare a practicii pentru fiecare meserie în parte. Nu este același lucru să pregătești un bobinator, un electrician constructor de aparate electrice, lăcătuș montator sau strungar. Din capul locului am constatat că învățarea meseriei „pe lîngă cei mai buni muncitori" după cum spune o instrucțiune a Ministerului Învățămîntului nu dă rezultate decît în cazul cînd se lucrează în regie sau în acord global. Lăcătușii montatori, mecanicii de întreținere, electricienii pot să învețe foarte bine meseria de la muncitorii cu care sînt repartizați în echipe sau brigăzi. Cu totul alta este însă situația unui bobinator sau unui strungar, care lucrînd în acord, nu are timp să se ocupe și de ucenici, să le explice, să le îndrume primii pași în meserie. Pentru aceștia singura formă eficientă de organizare a practicii rămîne munca productivă în ateliere școală, sub îndrumarea unor maiștri instructori.

— Ideal ar fi să avem o hală dotată cu mașini pe care să lucreze numai elevii și ucenicii, intervine tovarășul **Ion Andrei**, inginer șef cu producția. Avînd și maiștri instructori sub îndrumarea cărora să execute piese din ce în ce mai complexe pe diferite mașini, ne-am putea forma în timp record strungari de înaltă pregătire profesională.

— **Ce vă împiedică să înființați un astfel de atelier școală, să organizați întocmai practica ucenicilor ?**

— Chiar dacă avem principalele mașini necesare pentru atelierul școală, nu l-am putut înființa încă pentru că nu avem spațiu. De aceea instruirea practică la noi are un caracter improvizat de cele mai multe ori. Ne străduim să creăm în secții sectoare de producție în care să lucreze numai ucenicii, supravegheați și îndrumați de maiștri instructori.

Eficacitatea acestei forme de organizare a practicii în producție confirmată de calitatea pregătirii profesionale a celor 78 de absolvenți ne determină s-o prezentăm mai amănunțit ca pe o experiență valoroasă cu largă aplicabilitate în toate întreprinderile unde se pregătesc muncitori prin ucenicie la locul de muncă. Să vedem, spre exemplu, care sînt etapele și formele de instruire practică a ucenicilor care se pregătesc să devină bobinatori la atelierul 113.

— În primul an, după trei luni de acomodare pe lîngă muncitori îi repartizăm în grupe de cel mult 20 de ucenici, în cadrul cărora, sub directa îndrumare a unor muncitori cu experiență, scoși din producție, încep însușirea treptată a meseriei, ne spune maistrul **Gheorghe Oprea**. Fiecare grupă are în frunte un astfel de muncitor care se ocupă exclusiv de pregătirea practică a ucenicilor. El are obligația să le asigure ucenicilor în permanență sculele și dispozitivele necesare, să-i învețe pe rînd toate operațiile care intră în bobinarea fiecărui motor din cele 64 de tipuri cîte facem în acest atelier. În acest fel, la sfîrșitul anului II ei ating deja nivelul de pregătire practică pe care-l au de obicei absolvenții școlilor profesionale. Mai învață totuși încă un an supravegheați.

În anul I învață primele noțiuni despre bobinare, în al doilea se urmărește în special calitatea, iar în ultimul an se pune accent pe productivitate și calitate.

— Fiecare ucenic are fișă de pontaj și un carnet individual de evidență a lucrărilor executate, ne spune bobinatoarea **Eugenia David**, conducătoarea unei grupe de ucenici. Iar noi, instructorii, ținem separat o evidență a lucrărilor executate de fiecare ucenic pentru a vedea cum a progresat și pentru a-l învăța pe rînd toate operațiile, fără excepție.

Nu putem să nu observăm că acest mod de organizare și funcționare a practicii ucenicilor diferă de cel prevăzut de normativele de care am luat cunoștință pe parcursul investigațiilor de anul trecut. Nu mai sînt valabile, au fost înlocuite cu altele în urma experienței acumulate în primii trei ani de ucenicie a uceniciei la locul de muncă ? Pe baza căror instrucțiuni se organizează acum instrucția practică a ucenicilor ?

— Dacă am respecta întocmai normativele în vigoare fiți siguri că absolvenții uceniciei la locul de muncă n-ar avea pregătirea pe care o primesc acum, abătîndu-ne de la litera lor, afirmă tovarășul **Vasile Vața**. Să mă explic. În primul rînd nu ne putem permite să aplicăm la toate meseriile instrucțiunea care prevede că „Ucenicii vor fi atașați pe lîngă cei mai buni muncitori, instruirea lor intrînd în obligațiile de muncă ale muncitorilor și respectiv maiștrilor din atelierele sau secțiile unde sînt repartizați aceștia".

— Această prevedere este nerealistă pentru că maiștrii sînt foarte ocupați cu problemele curente de producție, nu au timpul necesar pentru a se ocupa de îndrumarea, de instruirea practică a ucenicilor, intervine tovarășul **Ion Rosaliu**, secretarul comitetului P.C.R. Iar muncitorul care lucrează în acord, trebuie să folosească în întregime cele 480 de minute pentru a-și realiza norma. Pe de altă parte, un muncitor de categoria a IV-a să zicem, nu-și poate permite să cedeze mașina unui începător pentru că rezultatele vor fi corectate în minus, direct proporțional cu priceperea acestuia De aceea s-a hotărît ca instruirea practică a ucenicilor să fie încredințată unor muncitori scoși din producție, care să nu aibă o altă sarcină în afară de aceasta.

În al doilea rînd, continuă **Vasile Vața**, nici o instrucțiune nu prevede instructori pentru ucenici. Prin metodologia de stabilire a fondului de școlarizare nu ni se acordă dreptul să folosim instructori pentru ucenici. Dar ei sînt totuși necesari, după cum am văzut. Instrucția practică a ucenicilor nu poate fi concepută fără instructori. **Gheorghe Florea**, instructorul care se ocupă de ucenicii așchietori, trebuie să îndrume și să supravegheze 216 ucenici.

— Sînt 9 clase și trebuie să recunosc că nu reușesc să mă ocup decît de o clasă pe zi, prin rotație, ne spune el. Pe de altă parte, ca să învețe meserie trebuie să li se creeze condiții să lucreze pe mașină, dar fiind repartizați pe lîngă muncitori nu prea există această posibilitate.

În aceste condiții — respectînd deci normele în vigoare — este evident că ucenicilor nu li se poate asigura o pregătire practică corespunzătoare

— Nu ne putem permite să nu ne calificăm cum se cuvine muncitorii de care avem nevoie, ne spune **ing. Ion Andrei**. De aceea am hotărît ca, începînd cu trimestrul IV, la atelierele de prelucrări mecanice să nominalizăm grupe de mașini la care să lucreze numai ucenicii Vom scoate din producție cîțiva reglori care se vor ocupa numai de ei. Vom face în așa fel ca prin rotație să lucreze pe aceste mașini toți ucenicii.

★

Constatăm deci că la acest capitol al instruirii practice instrucțiunile despre care se știa încă de anul trecut că trebuie corectate și completate cu noi precizări sau pur și simplu încălcate au fost menținute. În același timp practica oferă, prin argumente de netăgăduit, soluții de materializare eficientă a uceniciei la locul de muncă în contradicție cu instrucțiunile prăfuite consemnate mai sus. Nu înțelegem de ce Ministerul Învățămîntului, împreună cu ministerele economice, întîrzie să le pună în acord.

CONSECVENȚA VIZIUNII ARTISTICE

ÎNSEMNĂRI DESPRE ECLECTISM

Putem să desprindem, analizînd substanța unei opere de valoare, o suită de principii, dar așa cum ne-o demonstrează experiența, ele nu sînt suficiente pentru a crea o alta, sensibil egală. Școlile, academiile de artă oferă numai un **bagaj de cunoștințe, modele de analiză și** nu **modele de creație**, transmit datele fundamentale ale meșteșugului, și nu adîncimile și subtilitățile sale, dau o serie de deprinderi practice, introduc, în sfîrșit, metoda, o rigoare a gîndirii și a exprimării fără de care creația ar fi pîndită continuu de diletantism. Oferă totul, deci, în afară de **personalitate**, de originalitate, de intuiție creatoare. De aceea nici n-ar trebui să vedem în fiecare student — deși n-o prea facem uneori — decît un **probabil** artist. De aceea **ideea** unor școli de literatură, de muzică etc. care să producă în mod planificat scriitori, compozitori etc. este o absurditate. S-ar putea conchide, pe bună dreptate, că nimic nu este sau nu pare mai imprevizibil decît creația, decît irumperea unui talent. Generalizarea unei asemenea afirmații ne-ar obliga pe de altă parte să trunchiem, să simplificăm nepermis o realitate cu mult mai complexă, decît am reușit, probabil, să numim. Opera de artă, creația în genere, postulează un discurs coerent, o construcție, o afirmare ce implică într-o formă sau alta **sistemul, arhitectura**. Această trăsătură care neapare ca fundamentală, nu e posibilă fără existența unor rigori, a unor norme liber acceptate de artist, a unor norme interioare, în care se contopesc, firește o sumă de norme izvorîte din acceptarea altor experiențe artistice, din spiritul epocii sau al realității în care evoluează nemijlocit ca om și artist. Cel mai adesea caracterul contradictoriu, diversitatea unor artiști sînt, dacă ne menținem în zona valorilor, aparente. O privire atentă descoperă în fiecare gest, **continuitatea**, organicitatea, aspirația — fie ea și disimulată — spre integrare, spre o ordonare, cu alte cuvinte **consecvența viziunii**. Din această perspectivă ni se pare fals a discuta despre **necesitatea experimentului**, termen-amortizor cu care uneori privitorul este readus la „sentimente mai bune" față de o lucrare îndrăzneață, o lucrare, care — bănuim — putea să-l contrarieze, sau era creată, paradoxal, tocmai în acest scop. Experimentul ține de natura intimă a creației. Orice operă este — în extremis — o experiență. Dincolo de asertiunile criticii, artiștii au experimentat, experimentează și vor continua să experimenteze. Mai justificată credem este orice discuție pe tema **finalității experienței, a logicii experimentului**, în ultimă instanță a **fertilității** sale. Din aceeași perspectivă nu ni se pare util a discuta prea mult despre necesitatea informării, despre interesul cu care orice artist urmărește destinul artei contemporane universale, despre fertilitatea sau nefertilitatea aprioric a sugestiilor oferite de arta medievală, de folclor ș.a.m.d. Lucrurile sînt subînțelese, și nu trebuie, cred, să le asociem neapărat un sens valoric. El nu poate fi conferit decît de **modul** în care servesc procesului unei cristalizări artistice, de estetica în numele căreia sînt mînuite, de apartenența la contemporaneitate, de rezultanta procesului amintit, care este, concret, opera de artă. Faptul își are importanța sa și confruntarea cu o serie de exemple concrete, întîlnite în timp, în expozițiile noastre ne îndeamnă să zăbovim asupra sa. Întîlnim uneori lucrări cu un suspect aer de familie. Se remarcă la ele mai ales insistența de a fi moderne, de o modernitate ambiguă însă. În ele se amestecă penibil o apetență către nonfigurativ, cu indicații figurative și acestea abreviate, deformate („expresionate"). De la expoziție la expoziție, conform capriciului, sau poate sub influența ultimelor lecturi, sau unor raționamente care nu au nimic comun cu arta, ci cu presupusul gust al beneficiarului, vezi în creația unora accentuat un caracter sau altul. De la expoziție la expoziție, poți să recunoști în destule lucrări lecția stilistică a altor artiști (căci arareori acced și la lecția teoretică, la poetica acestora), etalată cu aerul că inovează, că ne mîntuiește, odată pentru totdeauna, de provincialismul nostru incorigibil. Ne aflăm în fața unei blînde, prudente, filistine și false insurgențe. Niciodată acești artiști nu pot fi surprinși pe poziția afirmațiilor clare, oricînd îți pot explica printr-un exces de sofistică gălănoasă, că nu asta au vrut să spună, ci cu totul altceva, că toate se vor limpezi în etapa, în perioada următoare a creației lor. Sînt oameni mai atenți la ceea ce se spune despre creația lor decît la aspectele dificile, grave pe care le implică desăvîrșirea ei. Își apără cu o stăruință și efort considerabil **starea de eclectism**, de „obiectivare", de imparțialitate, ca pe unica șansă a devenirii lor artistice. Eclecticul, căci la el ne referim în cea mai mare măsură, pare un veșnic informat, un veșnic „modern", el descoperă o superioritate în neangajarea în nici o doctrină, în nici o direcție artistică clară, el pare să ne spună că le înglobează — de unde și ideea superiorității sale — pe toate; el mizează pe starea disoluției continue, care e și semnul cel mai sigur al neputinței, al sterilității artistice. Eclecticul nu are un ideal, el nu e părtinitor; nu se călăuzește nici după stele, nici după busolă, e, cum spune un poet, asemeni unei nave care vrea să navigheze în patru vînturi deodată. „Marile sale disponibilități spirituale", alte cuvinte frumoase cu care se acoperă destulă micime omenească și sterilitate artistică, nu au în planul artei decît efectul unei negații. De aceea are un efect mai puternic asupra noastră o **operă ale cărei opțiuni sînt bine definite**, chiar dacă, din punctul nostru de vedere, putem avea anumite rezerve față de ele, de forma în care le-a exprimat. Au, dincolo de substanțialitatea demersului, cel puțin calitatea de a fi logice, de a fi consecvente cu ele însele, cu propriul lor program. Trecerile rapide de la un fel de exprimare la altul tind să ne creeze între altele imaginea unui „artist total". Fără îndoială, epoca contemporană solicită artistul în mult mai variate direcții decît epocile anterioare, fără îndoială, judecată în sine, această receptivitate, această curiozitate are un sens pozitiv. Dar fără a disocia, aplicat, în fața fiecărei viziuni ceea ce ține de o nouă dimensiune renascentistă a artistului, de încercarea de a exprima un tot uman, o ordine cosmică, și ceea ce ține pur și simplu de dexteritați, eterogene, această aserțiune va avea doar o validitate foarte generală și destul de neconcludentă.

Se vorbește despre **necesitatea** explorării unor materiale noi în artă, dar mai puțin despre consecvența — absolut necesară — cu care sînt ele explorate. Cel mai adesea sînt numai **încercate**, și aceasta cu tot convoiul de ticuri, de deprinderi dobîndite printr-o practică îndelungată asupra unor materiale tradiționale. Cred că aceste materiale noi — un fel de a spune noi, pentru că cele mai multe, betonul, sticla, metalul nu sînt descoperirile artistice ale deceniului nostru — nu pot fi tratate superficial, ci exploatate răbdător, învățate, înțelese la fel ca oricare altele. Un artist proaspăt convertit la arta monumentală ne înștiința, într-o declarație făcută presei că a descoperit un lucru uimitor: betonul se toarnă „à la prima", că e capabil să exprime, pe deplin, aspirațiile societății noastre contemporane. Evoluția rapidă a structurii materiale, desăvîrșirea unor valori spirituale legate de ideologia societății noastre socialiste, de concepțiile sale etice, sociale și artistice, de rolul și utilitatea artei nu se pot opri nu rezuma la realități stilistice, și acelea concepute de unii simplist... Opera cu bogat conținut social-uman, ar fi în concepția lor condiționată de acceptarea sau nonacceptarea unor date stilistice, ca și cînd în opere ce mizează pe esențializare, pe maxime sinteze nu se poate descoperi acest conținut, iar opere clar-narative n-ar conține destul nesemnificativ, intimism sau confuzie ideatică. Exemplele numeroase și de o parte și de alta nu fac decît să o confirme. Pentru spiritele comode, neangajate, nesolidare cu ceea ce exprimă, pentru spiritele tentate să simplifice și să vulgarizeze, această necesitate imperioasă a epocii, desemnată prin noțiunea de **comandă** socială se reduce numai la o solicitare legată de un moment festiv, la evidențierea unei opere conforme cu presupus **prototip ideal**. Deci acum după o primă experiență îl cunoaște perfect, că a devenit, dacă vrem, chiar un fel de specialist. Să recunoaștem că maxima expresivitate a betonului, o întîlnim deocamdată într-un arc superb de pod, la un stîlp de înaltă tensiune, în detaliile unui baraj sau ale unei hidrocentrale. Ca să luăm un singur exemplu... Ceea ce se remarcă la categoria de lucrări la care ne referim este lipsa sau ambiguitatea inserției la realitate. Integrarea lor în contemporaneitate se reduce la un fel de geometrism, la o simplificare a formelor, la o logică funcțională a lor, adică la stilul preconizat de școala de la Bauhaus încă în deceniul al doilea ale secolului nostru. El exprimă mai puțin **vocația socială, ideologică** a artei și mai mult concordanța cu **spiritul tehnologic** al epocii moderne, o fuziune, uneori de neglijat, între artă și valorile tehnice. El nu zideratele unei opere circumscrise comenzii sociale nu se pot codifica într-un catehism artistic asemănător artei poetice a lui Boileau, nu se pot oferi cu alte cuvinte rețete infailibile. Într-o societate ca a noastră, în care libertatea de creație și diversitatea stilistică stau la baza evoluției artei, comanda socială desemnează **atitudinea activă**, selectivă a artistului în fața realității cotidiene, exprimarea sensibilă, originală prin graiul specific al artei, a sensurilor, a esenței eforturilor noastre. Comanda socială nu e o schemă abstractă, ea înglobează o serie de viziuni personale, particulare, al căror criteriu integrator e **consecvența afirmării realității noastre socialiste**. Comanda socială nu desemnează apoi, exclusiv capodopere, obsesia ideii de capodoperă, ci activitatea artistică concretă, diferențiată inevitabil valoric, dar o activitate care caută conștient această substanță de viață capabilă să intereseze și să acționeze asupra conștiinței unei largi colectivități. Comanda socială ar fi deci, **norma**, rațiunea și justificarea unui efort creator. Ea definește o realitate artistică extrem de complexă, pe măsura complexității vieții noastre spirituale. Acest aspect, în cioda datelor strict tehnice, implică înainte de toate **etica profesională, conștiința socială** a unui artist. Dimensiunea socială care îl justifică actul creator și nu simpla veleitate de a picta.

Șansa afirmării noastre artistice stă în integrarea în fluxul vieții sociale, în consecvența și modul nou, profund original, cu care se exprimă aspirațiile, țelurile societății noastre, substanța specifică a acestei societăți. Numai asemenea opere au în cea mai mare măsură șansa de a fi reprezentative, șansa „să rămînă" și să ne exprime în deceniile următoare față de propria evoluție artistică, față de evoluția artei în general.

C. R. CONSTANTINESCU

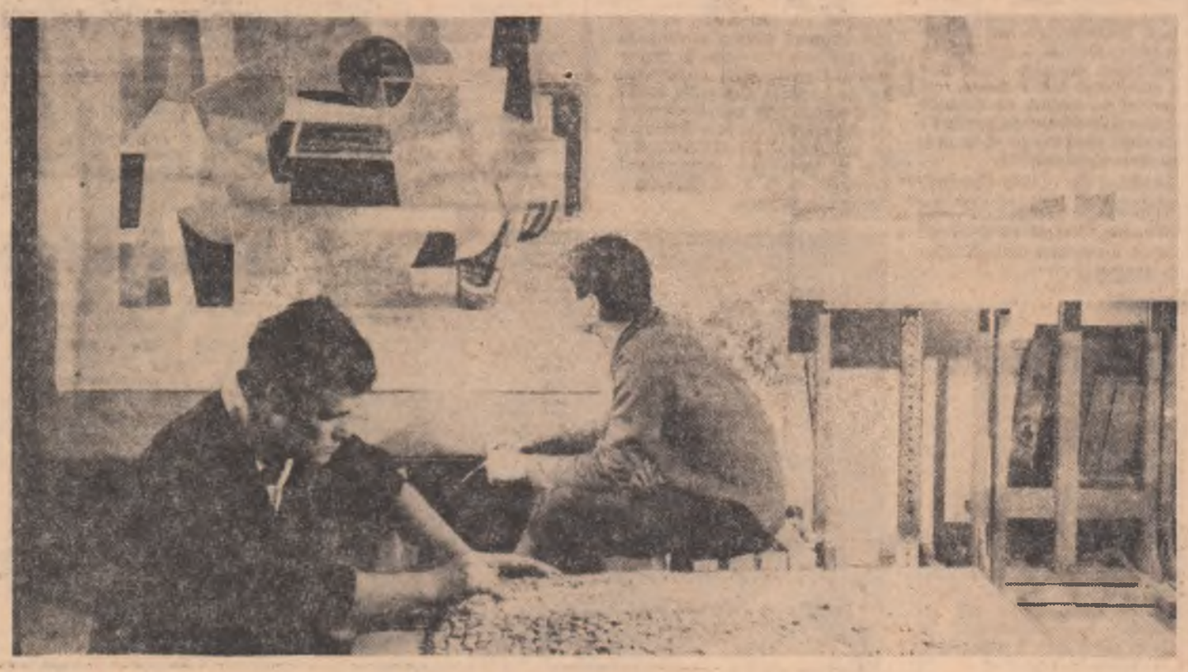

Institutul de arte plastice din Capitală: atelierul de artă monumentală și didactică
Foto: CIOCAN CONSTANTIN

NOTE DE LECTOR

ZAHARIA STANCU:

„PENTRU OAMENII ACESTUI PĂMÎNT"

Volumul *Pentru oamenii acestui pămînt* cuprinde „articole, cuvîntări, interviuri, confesiuni" apărute în *Scînteia*, *Scînteia tineretului*, *România literară*, *Amfiteatru*, la radio, televiziune etc. între anii 1961—1971, oferind imaginea unui deceniu din viața unei țări și a unui scriitor. Publicistica a rămas, pentru scriitorii care se respectă, adică se interesează și înțeleg problemele lumii în care, despre care și pentru care scriu — o slăbiciune, am zice noi, scriitorească, încît nici nu mai este nevoie să citim nume. „Munca în presa cotidiană ne-a pus în contact cu toate straturile sociale ale țării, de la muncitorimea și țărănimea săracă pînă la vîrfurile de conducere ale statului". De la simpla gimnastică a condeiului la date pentru interpretarea și completarea întregii opere, la germeni pentru opere viitoare și chiar la opere cu valoare în sine, publicistica scriitorilor a atras atît publicul larg căruia i se adresează, cît și critica înclinată să o lege de restul operei. Este cazul lui Zaharia Stancu.

„Nu vreau să schimb aceste însemnări într-o schiță literară. Aici și acum nu are ce căuta literatura". Pentru că menirea sa este de a spune adevărul și numai adevărul. Setea de adevăr și de echitatea care îl restabilește este unul din marile resorturi care l-au împins, pe autor, din „lunga, săraca și îngusta vale a Călmățuiului", spre lumină, orientîndu-l, firesc, spre orînduirea a cărei constituție nu se mai identifică cu frînghia udă *(Pentru Republica Socialistă România)*, socialismul, care este o realitate în România și în operele scriitorilor români. Spre creatorul lui, Partidul Comunist Român, care tocmai prin forța adevărului, a certitudinii pe care i-o dau faptele, a atras în jurul său, pe toți membrii săi, scriitorii, întregul popor, desăvîrșind unirea lui adevărată, fără urmă de inechitate socială sau națională *(Marea unitate a națiunii)*, așa cum atrage și unitatea internațională *(Istoria ne surîde)*. De ziua solidarității internaționale, „coloana poporului nostru se înșiruie în coloana uriașă, nesfîrșită, care unește astăzi țară cu țară, continent cu continent, trecînd peste munți și oceane, pășind peste granițe și bariere, învăluind întreg pămîntul și unindu-și capetele peste emisfere, la antipozi" *(Cu fruntea sus)*. Articole ocazionale, s-ar zice. Întîiul Mai cel de toate zilele, aniversarea prin permanente succese a semicentenarului partidului, inundațiile care au demonstrat coeziunea întregului popor, construcția simbolică a noului Teatru Național, Anul Nou — și semnificația depășește ocazia vizînd temeliile zilelor noastre. Și toate au în centrul lor „oamenii acestui pămînt". Foștii „eroi" care trăgeau cu tunul în țăranii cu piepturile goale și care, cum spunea un venit de pe alte meleaguri, meritau să fie spînzurați, au fost răsturnați de „așezarea oamenilor de jos", adevărații eroi ai miracolului supraviețuirii naționale și ai miracolului dezvoltării de astăzi care, astfel, ne apare ca firesc. Pe toți aceștia, „desculțul" de odinioară nu i-a cunoscut în vreo documentare, ca musafir cu carnetul în mînă, sau din presă, și nu i-a uitat niciodată. El a devenit un simbol al lor, una cu ei, trup și suflet. Nu sînt declarații goale, este întreaga sa activitate obștească și scriitoricească. Ei sînt eroii cărților sale, rupte din realitate, ca și ai cărții de față, care le urmărește destinul în zilele noastre, ca eroi recunoscuți, creatorii bunurilor și beneficiarii lor. De aceea autorul nu înțelege pe absolventul care, ajungînd astăzi să aibă singur de ales un drum în viață, ezită să meargă să predea într-un sat de oameni, civilizat. Iar dacă au mai rămas și locuri fără lumină, cine să vină de aiurea, să ne lumineze pe noi? De aici necesitatea de a ne baza pe noi înșine pentru a fi noi înșine, în tot ce facem: „Să nu uităm însă că noi nu ne călăuzim în munca noastră literară după exemplul scriitorilor din alte secole și nici după munca scriitorilor care trăiesc și lucrează în alte părți ale lumii. Noi

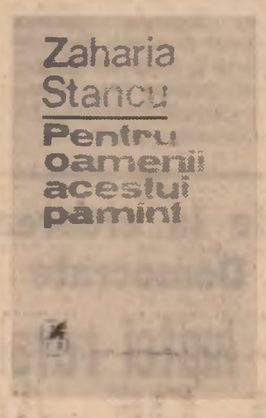

ne călăuzim în scrierea cărților noastre după învățătura marxist-leninistă, după cele mai înalte tradiții ale literaturii noastre clasice și după materialul de viață pe care ni-l oferă realitățile epocii contemporane, după necesitățile spirituale ale omului acestei epoci". Și eroul său este omul nou, conștient de individualitatea sa existentă în și prin colectivitatea ale cărei interese le vede ca pe ale sale. Astfel că astăzi, cînd cărțile pătrund în păturile altădată menținute în întuneric, responsabilitatea scriitorului pentru efectul scrisului său păstrător de istorie și făcător de istorie apasă mai greu ca oricînd, iar genul publicistic, ca orice alt gen, nu ne apare deloc minor, minor sau major fiind autorul care îl practică. Publicistica aceasta este, cu un termen frecventat, dar plin de sensuri, o publicistică cetățenească, militantă. „Scriitorul nu poate fi decît bucuros a se ști chemat să fie aproape de viață, de clocotul creator al cetății, de a ajuta cu scrisul său ca realitățile țării, ideile partidului să se răspîndească în rîndul maselor". Și Zaharia Stancu este, într-adevăr, așa cum întotdeauna au fost marii noștri scriitori, „un participant activ, alături de întregul popor", la opera de construire a unei societăți mai bune, inclusiv prin volumul acesta, despre oamenii acestui pămînt, pentru oamenii acestui pămînt.

Și, prin ei, este și un volum pentru sine și despre sine, în diversitatea ocaziilor, în unitatea concepției. În articole direct confesive *(Confesiunile lui Darie)*, dar fără orgoliul care orbește pe anume scriitori la care dorința ține loc de posibilitate, dovedind, o dată mai mult, că cel căruia nimeni nu-i mai pune la îndoială talentul nu are de ce să se mai laude singur, sau să-și lase barbă și lațe. Ca și în amintiri personale, toate cu o autentică participare: *Flacăra patriotismului*, *Ecocări* etc., în unele mergînd, deși nu este om de cifre, pînă la reproducerea directivelor, — cea mai importantă „carte care a apărut" —, cu cifrele la graiul cărora ne-am obișnuit să vibrăm mai sincer decît la o poezie chinuită: „Nu sînt lipsit de imaginație, numai că n-am nevoie de ea". Sînt și pagini despre literatură (Mateiu Caragiale, Macedonski, Ehrenburg), unele sprijinite pe versuri revelatoare, și sînt, raportîndu-ne la gen, și pagini de reală virtute literară *(Pe țărm* etc.) în acea limbă a țăranilor, „limba sfîntă a vechilor cazanii", nu plînsă, ci frumos rostită, încît, din inflexiunile stilului ei, pare că îl auzi și îl vezi pe autor. Și-a propus, și a reușit, să slujească în primul rînd adevărului și acest crez este al întregii opere, de asemenea „condusă de adevărul vieții și de anume simț artistic" și legarea publicisticii de operă a arătat continuitatea în cadrul imaginii întregi a scriitorului, încît mai vechile pagini de ziaristică nu ar fi lipsite de interes. Se constată repetarea unor idei, explicabilă pentru articolele publicate separat, dar sesizabilă în volumul care le reunește. Nu lipsește nici ideea vieții omenești măsurate cu toate că, și din aceste pagini, o mare tinerețe spirituală se degajă din curiozitatea pentru prezent, pentru viitor, pentru tineri, „speranțele noastre de astăzi, iubirile noastre de mîine".

ION MOLDOVEANU

„CIBINIUM '71"

Pașnicul burg transilvănean și-a pus din nou haine de sărbătoare. Străzile noi și vechi sînt invadate de megafoane, de afișe pline de titluri și imagini anunțînd și ilustrînd deja cunoscutul și prestigiosul festival cultural Cibinium. Aflat la a patra sa ediție, festivalul din acest an poartă girul înaltei gîndiri ideologice și politice, așa cum se desprinde ea din prețioasele indicații date de secretarul general al Partidului Comunist Român, tovarășul Nicolae Ceaușescu, privind munca cultural-educativă în patria noastră. Festivalul, avînd ca dominantă preocuparea pentru literatură, sesiunile de comunicări, simpozioanele, serile de poezie, întîlnirile cu cititorii, militează pentru înaltele țeluri morale ale artei și literaturii contemporane, adăpîndu-se la vechile izvoare ale tradiției atît de bogate și aici la Sibiu. De pildă simpozionul avînd ca temă „literatura și arta în slujba educației comuniste a copiilor și tineretului patriei noastre", organizat în colaborare cu consiliul județean al pionierilor și organizația județeană U.T.C. și prezidat de profesorul Virgiliu Radulian, președintele Consiliului Național al Organizației Pionierilor, adjunct al ministrului învățămîntului, a suscitat un mare interes celor peste 500 de participanți. În cadrul acestui simpozion au ținut comunicări, între alții, Betina Schiller, Tohati Toma și actorul Radu Dobre Basarab despre „Rolul dramaturgiei, al cineclubURILOR și al muzicii clasice și ușoare în formarea tineretului". Numeroasele luări de cuvînt au dezvăluit marele interes al pedagogilor, al părinților, al elevilor pentru așezarea pe baze cît mai temeinice, aici la Sibiu, a tuturor acțiunilor în școală și în afara ei, dedicate acestui scop.

Ceasuri de emoție și învățăminte prețioase au cuprins și a doua și a treia zi a festivalului: sesiunile științifice prezidate de profesorul universitar Alexandru Dima, consacrate prezențelor transilvănene în literatura română și în poezia română contemporană. Confesiunile lirice sau considerațiile critice ale unor personalități literare ca Edgar Papu, Nicolae Balotă, Virgil Nemoianu, alături de eseurile de istorie literară ardeleană prezentate de localnicii Emilia Milicescu, Georg Scherg, Horst Weber, recitalurile de poezie, au fost urmărite cu atenție de participanți.

Un moment inedit al serbării l-a constituit deschiderea expoziției „Cartea sibiană" în care strădania pasionantă a lucrătorilor poligrafiei din oraș ilustrează nu numai munca lor actuală ci și bogata istorie, de peste 4 secole, a artei tipăritului la Sibiu.

Manifestările folclorice prilejuite de festival au devenit adevărate sărbători populare. Tîrgul de olari dublat de inițiativa premierii lor și urmat de un spectacol în aer liber al Teatrului de păpuși din localitate în spiritul celor mai valoroase tradiții ale genului a adunat în ziua inaugurală o mulțime impresionantă. La Rășinari, străveche vatră românească, a avut loc, ieri, o pitorească nuntă ciobănească.

La ora cînd transmitem, sala teatrului găzduiește premiera pe țară în limba germană a piesei românești „Rugul" de Octav Negureanu, omagiu închinat memoriei unui pionier al zborurilor cosmice, Konradt Haas, figură ilustră a Sibiului secolului XVI.

N. TEODOR

Moment folcloric alegoric din județul Sălaj

OPINII

CONVENȚIONALISM ȘI IMITAȚIE ÎN BALETUL ROMÂNESC

Maestrul Zeno Vancea, analizînd creația compozitorilor din veacul trecut și din timpul nostru, a ajuns la concluzia că, un folclor cum este cel românesc, în care predomină un ritm viguros, asimetric, policrom, era firesc să sugereze compozitorilor noștri multiple soluții de prelucrare creatoare. Și tocmai astfel Mihail Jora a izbutit să pună bazele baletului românesc din zilele noastre, excelînd în creații cum sînt „La piață", „Demoazela Măriuța", „Curtea veche", „Întoarcerea din adîncuri" și „Hanul Dulcineea". În perioada interbelică „Nunta în Carpați" de Paul Constantinescu și „Priculiciul" de Zeno Vancea reprezentau momente de reușită, de implinire a acestui gen ce se dezvoltă cu adevărat în secolul XX. Desigur că mai pot fi citați și alți compozitori ca Alfred Mendelsohn, Mircea Chiriac, Cornel Trăilescu, Hilda Jerea, Laurențiu Profeta. Din păcate însă valorile cele mai autentice ale baletului românesc sînt prezentate unilateral pe scenele noastre. Nu ne putem explica cum lucrări ca „Demoazela Măriuța" și „Hanul Dulcineea" de Mihail Jora nu și-au găsit locul încă în repertoriul primei noastre scene lirice. Cu atît mai mult se cuvine a aprecia faptul că orchestra Radioteleviziunii a imprimat pagini din aceste balete: Elenescu (baletul „Demoazela Măriuța"), Conta (Hanul Dulcineea — fragmente). Dar televiziunea n-ar putea înscrie chiar în repertoriul ei aceste balete? Dacă „Priculiciul" de Zeno Vancea s-a bucurat de montări remarcabile în regia lui Oleg Danovscki, valoroasa realizare a lui Paul Constantinescu, „Nunta în Carpați" nu figurează decît în concerte simfonice. Oare sînt mai importante transcripțiile unor muzici transparente cu regii desuete, la care, după fiecare „poantă" mai aparte, trebuie să se aplaude?

Baletul contemporan propriuzis este ca și inexistent. În acest sens noi credem că primul pas poate să fie următorul: crearea unui concurs de librete care să tălmăcească temele cele mai arzătoare ale contemporaneității noastre. Totodată, poate fi exploatat mult mai convingător faptul că după cel de-al doilea război mondial s-a creat un gen special, baletul pentru televiziune, care nu poate însemna nicidecum un spectacol improvizat. O excepție fericită a făcut-o în această privință prezentarea „Coloanei infinite" de Tiberiu Olah care în regia lui Vasile Marcu și mai ales, în interpretarea lui Irinel Liciu poate fi considerat o reușită deplină atît pe scena operei cît și la Televiziune. Am aflat că s-a realizat un tele-recording pe cvintetul „Omagiu lui Țuculescu" de Doru Popovici, prezentat, de altfel la Timișoara în primă audiție de coregraful A. Schneider. Se așteaptă de asemenea la televiziune tălmăcirea unui balet scris special pentru această instituție. „Nunta" de Doru Popovici pe un libret de Hero Lupescu, un poem al dragostei și al păcii, împotriva războiului. Continuînd aceste rodnice căutări, datorate mai ales televiziunii, spectatorii sînt îndreptățiți să aștepte mai grabnica realizare a acelor balete care să prezinte sub toate aspectele viața din zilele noastre. Nu ne explicăm absența lor decît prin faptul că majoritatea coregrafilor preferă montările romantice, spectaculoase, lipsite adesea de profunzime. Avem apoi impresia că se caută prea mult succesul imediat. Unele montări superficial spectaculoase ni se pare că se adresează mai mult unui om care trăiește savurînd civilizația dar nu și profunzimea fenomenului de cultură. Cu alte cuvinte fabricăm pe bandă rulantă balete în care muzica nu mai contează, deoarece ea este un simplu pretext pentru reliefarea posibilităților tehnice — ce-i drept, uneori extraordinare — ale balerinilor noștri, pe care, sincer vorbind, îi prețuim așa cum se cuvine. Dar acest fel de a vedea lucrurile încurajat uneori chiar și de prima noastră scenă lirică nu este un manierism, nu este un supărător aspect de formalism, nu este o confundare gravă a măiestriei cu meșteșugul și cu îndemînarea? Dacă în secolul nostru producția artistică a crescut foarte mult, meșteșugul luînd tot mai mult locul măiestriei, în țara noastră nu putem sta pasivi față de o asemenea tendință ce nouă ni se pare nocivă. Dar să ne gîndim și la repertoriul universal. Credem că era mai potrivit să fie preferat un balet precum „Cenușăreasa" de Prokofiev, atît de mult agreat în U.R.S.S. de micii melomani în locul altuia, destul de plicticos. Dar „Daphnis și Cloe" de Ravel — magnific interpretat de baletul parizian care ne-a vizitat cu ani în urmă, dar baletele lui Stravinski — cele din ultima fază — din faza medie — și exemplele pot continua. În concluzie credem că problema repertoriului de calitate, unde muzica să nu fie numai un fond scenic ci un comentariu vibrant la un înalt grad de măiestrie trebuie să fie mai acut resimțită la ora actuală. În al doilea rînd sîntem de părere că este necesară antrenarea unui număr sporit de maeștri coregrafi și dintre aceștia să nu lipsească nici acei care au obținut succese în provincie, ca M. Atanasiu și A. Schneider. În al treilea rînd este necesară o hotărîtă și susținută stimulare a creației de librete cu specific contemporan și, în sfîrșit, merită toată încurajarea baletul de televiziune. Pornind de la realizările pozitive din baletul românesc, atît sub aspect interpretativ cît și creator, trebuie înlăturat convenționalismul și imitația. Mai credem că trebuie să ne ferim de acei, numiți atît de plastic de scriitorul Eugen Barbu, „pensionari ai propriei reputații". Oricum am concepe baletul, trebuie să nu uităm că numai valorificînd ceea ce este legat de spiritualitatea noastră românească putem să ne impunem în concertul internațional. Imitînd epigonii baletului clasic sau căutînd senzaționalul și accentuarea cazurilor particulare și nu generale ale unei anumite părți din arta veacului nostru nu vom putea fi originali. Trebuie să pledăm pentru un clasicism structural, specific culturii noastre. Acesta nu este în asonanță cu originalitatea. Dimpotrivă, el o caută neostentativ, redus la esență.

DOINA MOGA

de peste hotare

ORIENTUL APROPIAT

EFORTURI PENTRU RECONCILIEREA PALESTINIANO-IORDANIANĂ

BEIRUT 8 (Agerpres). — Ka… Nassar, purtător de cuvînt al …mitetului Executiv al Organi…ției pentru Eliberarea Palestinei, a declarat la Beirut că în …zent au loc contacte între palestinieni și anumite state arabe, … vederea asigurării aplicării in…grale a acordurilor iordaniano-…lestiniene de la Cairo și …man, transmite agenția …ance Presse.

Comitetul Executiv al O.E.P. … întrunit de mai multe ori … Beirut, începînd de duminică, …ntru a adopta o poziție pre…ă în legătură cu conferința de Djeddah, organizată în cadrul …siunii de mediere saudito-e…pteană și destinată aplanării …nflictului dintre rezistență și …vernul iordanian. După cum …formează agențiile Reuter și …ance Presse, organizația de …mando Frontul pentru Eliberarea Palestinei și-a retras repre…ntanții de la reuniunea Comi…tului Executiv, declarînd că res…inge ideea medierii între re…stență și Iordania.

AMMAN 8 (Agerpres). — O …legație iordaniană, condusă de …iad Moufleh, reprezentantul …uvernului de la Amman în …stul Comitet Superior Arab, … plecat la Djeddah (Arabia Sa…dită), pentru a participa la con…rința iordaniano-palestiniană destinată aplanării conflictului dintre cele două părți — anunță agențiile Reuter și France Presse. La plecare, Riad Moufleh a declarat că Iordania a fost informată de guvernul Arabiei Saudite că liderii rezistenței palestiniene au acceptat să participe la această conferință. Referindu-se la obiectivul reuniunii de la Djeddah, el a menționat că Iordania este preocupată să elimine „diferendele care prejudiciază cauza arabă în actualele circumstanțe" și se străduiește să asigure succesul misiunii de mediere arabe.

CAIRO 8 (Agerpres). — Republica Populară a Yemenului a acceptat să participe la reuniunea Ligii Arabe la nivel de miniștri de externe care urmează să înceapă sîmbătă — s-a anunțat la Cairo. Pînă în prezent și-au mai anunțat participarea la această reuniune Republica Arabă Egipt, Iordania, Kuweitul, Siria și Sudanul.

După cum a declarat secretarul general al Ligii Arabe, Abdel Khalek Hassouna, reuniunea miniștrilor de externe din țările arabe va fi consacrată dezbaterii unor probleme de pe ordinea de zi a apropiatei sesiuni a Adunării Generale a O.N.U.

Consfătuire sindicală la Moscova

La Moscova a avut loc o consfătuire a conducătorilor centralelor sindicale din Bulgaria, Cehoslovacia, R.D. Germană, Franța (C.G.T.), Italia (C.G.I.L.), Polonia, România, U.R.S.S., la care a participat și secretarul general al F.S.M., Pierre Gensous. La această consfătuire s-a discutat despre conținutul și metodele de pregătire a Conferinței sindicale europene în cadrul Organizației Internaționale a Muncii — pe probleme sociale și economice care interesează oamenii muncii — și la care să participe, cu drepturi egale, toate centralele sindicale din Europa.

Consfătuirea s-a desfășurat în spiritul unității, al prieteniei și deplinei înțelegeri reciproce.

(Agerpres)

Acord între guvernele R.P. Chineze și R.P.D. Coreene

PEKIN 8 (Agerpres). — Guvernele R. P. Chineze și R.P.D. Coreene au semnat la Pekin un acord potrivit căruia R. P. Chineză va acorda ajutor militar gratuit R.P.D. Coreene — anunță agenția China Nouă.

În numele guvernelor celor două țări, acordul a fost semnat de Huan Iun-șen, șeful Marelui Stat Major al Armatei Populare de Eliberare chineză, și de generalul de armată O Jin U și șef al Marelui Stat Major al Armatei Populare Coreene, conducătorul delegației militare coreene care se află în vizită în R.P. Chineză.

La ceremonia semnării acordului a participat premierul Ciu En-lai.

Din partea coreeană au luat parte general-locotenent O Guk Ryol, comandantul forțelor aeriene ale Armatei Populare Coreene, general-locotenent Kim Gwang Jin, comandantul artileriei și general-maior Choe Chang Hwa, comandant al forțelor navale, ceilalți membri ai delegației, ambasadorul R.P.D. Coreene la Pekin și atașatul militar coreean.

Din partea chineză au participa locțiitorii șefului Marelui Stat Major al Armatei Populare de Eliberare, U Fa-sien, Li Tzo-peng și Ciu Hui-tzo și cadre de conducere ale Armatei Populare de Eliberare chineze și ale instituțiilor guvernamentale interesate.

● LA 8 SEPTEMBRIE, ministrul economiei externe a R.D.G., Horst Sölle, însoțit de adjunctul său, Gerhard Nitschke, a vizitat standul românesc de bunuri de consum de la tîrgul internațional de la Leipzig.

După vizitarea standului, ministrul Sölle a avut o discuție cu gazdele în legătură cu dezvoltarea în continuare a schimburilor comerciale dintre cele două țări.

A 27-a aniversare a victoriei revoluției socialiste în Bulgaria

Constructorii de nave de la Varna

Însemnări de călătorie din R. P. Bulgaria

Deși pentru întiia oară la Varna, sentimentul orașului străin care se lasă descoperit cu încetul mă ocolea. Poate pentru că eram eu însumi de undeva mai spre nord, dar tot de la malul apei, și imaginea mării, a plajei cu tobogane și umbrele colorate și a nisipurilor mărunțite și culcate sub vînt erau prea ale mele ca să mă surprindă, poate pentru că solicitudinea de gazdă bună a celor pe care îi întîlneam îmi risipea îndoielile asupra drumului potrivit spre parcul Primorski, sau spre bulevardul Mareșal Tolbuhin, sau spre Cervenoarmeiska unde trebuia să ajung dacă aș fi vrut să admir golful primitor al Varnei, portul și șantierul naval. Varna respira un aer cunoscut mie încă dinainte, plin de soare și de sărătură și de alge și vocația orașului pentru orizonturile largi, pentru călătoria începută la țărm și isprăvită la infinit, în univers, dincolo de marginea rotundă a lumii mi-l apropia într-o bizară înfrățire cînd nu știi dacă adopți sau trebuie să te lași adoptat.

Sînt locuri la Varna de unde poți privi nestingherit cețurile țesute din lumină și culoare care învăluie luciul de apă al bazinelor dintre cheiuri, și resaca ușoară ridicîndu-se și coborînd deasupra și dedesubtul gradațiilor de plutire ale navelor, și atunci te gîndești că pot fi acolo, jos, asprite de rugină, panouri croite și închegate laolaltă chiar la Varna și că prin ele, 6 000 de oameni au străbătut mări și oceane depărtate. Zic 6 000 pentru că atîția muncitori are șantierul naval. Am fost, l-am văzut, mi-l amintesc bine. Istoria acestor șantiere navale, de la meschinul atelier de reparații care se mai ocupa, din lipsă de altceva, și cu dresul vagoanelor, și pînă la calele de pe osatura cărora se lasă să lunece astăzi cu o sobră demnitate, în spumă de șampanie, mineralierele de 25.500 to. dwh., îmi poartă pe dinaintea ochilor, în uralele celor 6 000 de constructori navali, efortul care a fost și al nostru, de creare a unei flote naționale.

Paradoxal, Bulgaria, țară cu frontiere fluviale și maritime n-a avut, multă vreme, vapoare. Abia într-un tîrziu s-au pus în lucru la Varna tancuri de petrol și cabotiere de 700 de tone. Numai după triumful revoluției populare de la 9 septembrie 1944, condusă de Partidul Comunist Bulgar, Varna și-a început, prin mesagerii săi, marea călătorie spre cele patru puncte cardinale. Într-o primă perioadă încheiată în 1951 s-a realizat reconstrucția halelor de lucru, de trasare, de croit, de montaj. Din 1965 încoace capitaluri financiare considerabile, 100 milioane leva, investite în două etape, pînă în 1970 — 75 de milioane, pînă la sfîrșitul anului 1973, restul de 25, mărturisesc consecvența urmăririi unui scop a cărui împlinire eu am surprins-o atît de aproape de final.

Dotări complexe, mașini și utilaje moderne, un sistem rațional de pregătire a cadrelor calificate au înscris în registrul șantierului tipuri de nave cu un tonaj mereu sporit: 4 000, 5 000, 5 700 6 500, 10 000, 23 500 to. dwh., urmînd ca încă în actualul cincinal să se treacă la proiectarea și execuția unor cargouri de 38 000, de 70 000 și de 80 000 to. dwh. Cînd ajungi să dai la apă asemenea exemplare, să le echipezi cu o întreagă aparatură de navigație, asigurîndu-le deplina siguranță în lungile marșuri pe vreme bună sau pe vînturi de gradul 12 în scara Beufort, nu mai este vorba de o simplă performanță izolată pentru că certificatul de naștere al unei asemenea nave nu-l semnează numai cei 6.000 de oameni ai șantierului din Varna. Siderurgia îți oferă oțel, cercetarea științifică — soluții optime de execuție, constructorii de mașini — instalații de prelucrare de înalt randament, industria electrotehnică — aparatură de bord, cea chimică — o gamă diversă de înlocuitori plastici etc. Fiecare lansare de tonaj sporit de pe calele Varnei îți cere să observi că întreaga economie a Bulgariei se străduiește astăzi să pună un accent deosebit pe accelerarea progresului tehnic, pe mecanizare și automatizare, pe realizarea unor indici calitativi superiori. La sfîrșitul anului trecut siderurgia obținuse cu 2,2 la sută mai mult oțel decît în 1965, cu 3,3 la sută mai multe laminate, producția industriei constructoare de mașini și prelucrătoare de metale crescuse în aceeași perioadă de 2,1 ori. Fiecare din ramurile care cooperează, într-un fel sau altul, la punerea în stare de navigație a noilor unități ale flotei cunoaște perfecționări continue.

De aceea, în timp ce ochii mei cercetau în bazinul Șantierului Naval din Varna talia impunătoare a unui ultim exemplar din seria de 23 500 to. dwh, cu bordurile roșii, încă nevopsite, mă și gîndeam că, de fapt, greșisem, că nu 6 000 de priviri îl vor însoți în drumurile sale spre lume ci cu mult mai multe.

MIRCEA TACCIU

★ ★

Tovarășii NICOLAE CEAUȘESCU, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, și ION GHEORGHE MAURER, președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, au trimis tovarășilor TODOR JIVKOV, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Bulgar, președintele Consiliului de Stat al Republicii Populare Bulgaria, și STANKO TODOROV, președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Bulgaria, următoarea telegramă:

În numele Comitetului Central al Partidului Comunist Român, al Consiliului de Stat și al Consiliului de Miniștri ale Republicii Socialiste România, al poporului român și al nostru personal, vă adresăm dv., Comitetului Central al Partidului Comunist Bulgar, Consiliului de Stat și guvernului Republicii Populare Bulgaria, poporului frate bulgar cele mai cordiale felicitări cu prilejul celei de-a XXVII-a aniversări a victoriei revoluției socialiste.

Întregul nostru popor se bucură din inimă de marile succese dobîndite de poporul bulgar, vecin și prieten, sub conducerea Partidului Comunist, în edificarea societății socialiste, pe calea progresului economiei, științei și culturii, ridicării nivelului său de trai material și spiritual.

Ne exprimăm convingerea că relațiile de prietenie tradițională și colaborare multilaterală dintre partidele și țările noastre se vor dezvolta continuu, pe baza principiilor marxism-leninismului și internaționalismului socialist, în interesul popoarelor român și bulgar, al unității țărilor socialiste, a mișcării comuniste și muncitorești internaționale, al cauzei păcii în Balcani și în întreaga lume.

De ziua sărbătorii dv. naționale, vă adresăm urări de noi succese în opera de făurire a socialismului, de înflorire a Republicii Populare Bulgaria.

După evadarea celor 111 deținuți

Tensiune la Montevideo

Capitala uruguayană cunoaște momente de tensiune ca urmare a evadării în grup a 111 deținuți, în majoritate membri ai organizației de guerilă urbană „Tupamaros", din închisoarea Punta Carretas, amplasată într-unul din cartierele orașului Montevideo.

După reuniunea de urgență a Consiliului ministerial prezidată de președintele Jorge Pacheco Areco, la care au participat și liderii celor trei arme, s-a anunțat destituirea din funcție a directorului închisorii, colonelul Pascual Cirilo, iar unități ale armatei și poliției au împînzit orașul pentru a-i prinde pe cei evadați. Traficul pe căile rutiere care leagă capitala cu restul orașelor a fost întrerupt.

După cum informează agenția United Press International, știri neconfirmate oficial afirmă că ministrul de interne, Danilo Sena, și ministrul apărării, Federico Garcia Capurro, și-ar fi prezentat demisiile ca rezultat al acestei evadări.

Într-un comunicat guvernamental se exprimă neliniștea față de „situația gravă" creată și hotărîrea autorităților de a decurge la cele mai energice măsuri pentru a preîntîmpina noi acțiuni din partea membrilor organizației clandestine amintite. Un al doilea comunicat oficial afirmă că guvernul va asigura ca alegerile prezidențiale proiectate pentru 28 noiembrie anul acesta să se desfășoare la data stabilită.

Evadarea din Punta Carretas, considerată ca fiind cea mai bine păzită, s-a făcut printr-un tunel lung de 36 metri săpat sub zidurile închisorii.

Petre Blajovici în R. F. a Germaniei

BONN 8 (Agerpres). — În cadrul vizitei de schimb de experiență și de documentare pe care o efectuează în R. F. a Germaniei, tovarășul Petre Blajovici, președintele Comitetului de Stat pentru Economia și Administrația locală, a avut marți convorbiri oficiale cu ministrul federal al afacerilor interne, H. D. Genscher, la care a participat și L. Lauritzen, ministrul federal pentru construcțiile de locuințe și sistematizarea orașelor. Cu acest prilej, au fost discutate posibilitățile de lărgire a colaborării bilaterale în sectoare cum ar fi protecția mediului înconjurător.

Petre Blajovici a făcut, de asemenea, o vizită primarului general al orașului Bonn, unde a fost informat asupra preocupărilor conducerii orașului în domeniul sistematizării și construcțiilor de locuințe. Delegația română a vizitat apoi marele complex de exploatare la zi a lignitului de la Grasdorf. La vizitele amintite a participat ambasadorul României în R. F. a Germaniei, Constantin Oancea.

23 de ani de la crearea Republicii Populare Democrate Coreene

Tradițiile luptei revoluționare

Note de drum din R.P.D. Coreeană

O clădire monumentală din Phenian adăpostește Muzeul Revoluției. Săli mari refac, apelînd la amănunte confirmate cu dovezi materiale, evenimentele aparținînd istoriei contemporane, perioadele distincte ale luptei maselor populare coreene pentru triumful idealurilor sociale și politice înaintate, ale afirmării naționale demne și suverane. Găsim aici mărturii pregnante ale unor evenimente tumultoase, începînd cu conflictele anticolonialiste protestatare, continuînd cu formarea unei largi mișcări patriotice pentru libertate și independență, cu declanșarea revoluției democratice anti-feudale și anti-imperialiste urmată de războiul de eliberare și terminînd cu etapa actuală, a edificării unei noi orînduiri, orînduirea socialistă.

În cuvinte simple, povestindu-mi istoria cîtorva exponate, directorul muzeului sublinia caracterul educativ al instituției, rolul acesteia în cultivarea tradițiilor revoluționare în rîndul tinerelor generații care n-au cunoscut vremurile de tristă amintire ale prigoanei polițienești și ale represiunii autorităților coloniale.

Însă dincolo de ceea ce oferă muzeul, nu există zonă a țării legată de lupta pentru recunoașterea dreptului legitim al națiunii coreene la o existență liberă, care să nu fi devenit loc de pelerinaj, care să nu statornicească în conștiințe adevărul că fiecare pas pe drumul dobîndirii independenței a fost însoțit de jertfe, că pentru făurirea orînduirii pe care și-a dorit-o, poporul coreean a plătit cu sînge. Muntele Baictu, multă vreme sediu al statului major al partizanilor, teatrul bătăliilor de la Bociumbo sau de la Daihongdam, punctul de la barajul Gusimuldong pe unde a fost efectuată traversarea fluviului Amnok, poienele ascunse de la Ceungbong, Keuceang, din codrii Beghebongului, de pe malul lacului Samgion aflate pe ruta marșului formațiunilor de partizani spre regiunea Musan, ca să dau numai cîteva exemple, sînt astăzi centre de interes educativ major transformate în săli de expoziție în aer liber. Ele creează suportul politic esențial pentru înțelegerea de către generațiile tinere a faptului că eforturile constructive de astăzi cresc pe temeiurile aceleiași voințe afirmată în 15 ani de luptă cu arma în mînă, că obiectivele muncii pașnice ale actualității constituie o continuare firească a aceluiași spirit de abnegație și devotament pentru victoria ideilor partidului, pentru materializarea perspectivelor de prosperitate și progres în dezvoltarea țării.

Întruchipat astăzi de mișcarea Celima care își propune să depășească orice greutate, accelerînd construcția socialismului în toate domeniile, el a dat hărniciei și inteligenței întreprinzătoare un cîmp nelimitat de manifestare. Așa se și explică nașterea, într-un singur deceniu și jumătate, a unei industrii productive și bogat reprezentată în toate ramurile esențiale pentru un stat modern — constructoare de mașini, energetică, electrotehnică, extractivă, chimică. De aceea nu apare deloc întîmplător faptul că necesarul de echipamente, utilaje și agregate din dotarea uzinelor este conceput și executat în țară. La Hanim, de pildă, s-a fabricat întreaga structură mecanică a furnalelor și laminoarelor instalate la combinatele siderurgice „Hawanke" și „Kim Ceak", a fabricilor de vinalon — fibre sintetice pe bază de calcar și cărbune — de la Sinjiiju și Hamhin. Hidrocentralele de la Supung, Hociun, Bukcion asigură, alături de alte unități hidro și termoelectrice, o producție de 17 miliarde kWh anual. Hunnamul este renumit pentru calitatea substanței active din compoziția îngrășămintelor chimice pe care le livrează, Wonsanul pentru finețea oțelurilor, șantierele de la Cionjin, pentru navele lansate la apă, combinatul de la Sungri pentru camioanele de mare capacitate. A luat amploare construcția de aparate de precizie, aparate optice, medicale, diverse dispozitive de mecanică fină, de instalații pentru automatizarea producției. Rețele întinse de hidroameliorații, zeci de mii de kilometri de canale și stații de pompare a apei, un sistem complex de bazine de acumulare contribuie la modernizarea agriculturii.

În următorul cincinal economia coreeană va cunoaște creșteri noi, majoritatea domeniilor sale ajungînd, în 1976, la dublul valorilor produse în prezent. Este cazul producției mijloacelor de producție, a bunurilor de larg consum, a producției de electricitate, de îngrășăminte chimice etc. Preocuparea esențială va fi aceea a îmbunătățirilor calitative pe toate planurile. Consolidînd orînduirea socialistă, creînd cîmp liber potențialului industriei sale, dînd o importanță primordială învățămîntului public și pregătirii cadrelor naționale, poporul coreean traduce în viața de zi cu zi tradițiile spiritului revoluționar format în anii îndelungați de luptă pentru înfăptuirea idealurilor de libertate și unitate a țării.

T. MIRCEA

★ ★

Tovarășii NICOLAE CEAUȘESCU, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România și ION GHEORGHE MAURER, președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, au trimis tovarășului KIM IR SEN, secretar general al Comitetului Central al Partidului Muncii din Coreea, președintele Cabinetului de Miniștri al Republicii Populare Democrate Coreene, și ȚOI EN GHEN, președintele Prezidiului Adunării Populare Supreme a Republicii Populare Democrate Coreene, următoarea telegramă:

În numele Comitetului Central al Partidului Comunist Român, Consiliului de Stat și Consiliului de Miniștri ale Republicii Socialiste România, al poporului român și al nostru personal, vă adresăm dumneavoastră, Comitetului Central al Partidului Muncii din Coreea, Prezidiului Adunării Populare Supreme și Cabinetului de Miniștri ale Republicii Populare Democrate Coreene, poporului coreean prieten cele mai calde felicitări și un salut cordial cu prilejul zilei naționale — cea de-a 23-a aniversare a creării Republicii Populare Democrate Coreene.

Harnicul și talentatul popor coreean a înfăptuit, sub conducerea Partidului Muncii din Coreea, radicale transformări în viața societății, apărînd totodată cu neînfricare cuceririle revoluționare împotriva agresiunii imperialiste, a obținut prin munca sa creatoare, plină de abnegație succese remarcabile în opera de construire a socialismului, în crearea unei industrii moderne, dezvoltarea agriculturii, înflorirea culturii naționale și ridicarea nivelului de trai.

Poporul român se bucură din toată inima de aceste realizări și urează oamenilor muncii din Republica Populară Democrată Coreeană noi succese în activitatea entuziastă pe care o desfășoară pentru transpunerea în viață a planului de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1971—1976 adoptat de Congresul al V-lea al Partidului Muncii din Coreea, pentru apărarea independenței și suveranității naționale, pentru unificarea pașnică a țării.

Vă asigurăm și cu acest prilej de sprijinul și solidaritatea poporului nostru cu aspirațiile legitime ale poporului coreean pentru restabilirea unității patriei pe bază pașnică și democratică, ne pronunțăm pentru retragerea trupelor S.U.A. și desființarea bazelor americane din Coreea de Sud, pentru asigurarea dreptului inalienabil al poporului coreean de a-și hotărî singur soarta, fără nici un amestec din afară.

Amintindu-ne cu deosebită satisfacție de vizita pe care am făcut-o în Republica Populară Democrată Coreeană, de întîlnirile și convorbirile fructuoase pe care le-am avut cu tovarășul Kim Ir Sen și alți conducători de partid și de stat ai țării dv., ne exprimăm ferma convingere că relațiile de prietenie și colaborare frățească dintre Partidul Comunist Român și Partidul Muncii din Coreea, dintre Republica Socialistă România și Republica Populară Democrată Coreeană, bazate pe principiile marxism-leninismului și internaționalismului socialist, se vor dezvolta continuu pe toate planurile, în interesul popoarelor român și coreean, al unității tuturor țărilor socialiste, a mișcării comuniste internaționale, pentru triumful cauzei socialismului și păcii în lume.

De ziua marii dv. sărbători, vă adresăm dv. și poporului frate coreean cele mai bune urări de noi succese în înflorirea și prosperitatea Republicii Populare Democrate Coreene.

Bombardamente asupra R. D. Vietnam

SAIGON 8 (Agerpres). — Două avioane de asalt și bombardament „F-4" ale trupelor americane din Vietnamul de sud au efectuat bombardamente, în noaptea de 6 spre 7 septembrie, la 40 kilometri vest-nord-est de localitatea Dong Hoi, de pe teritoriul R.D. Vietnam — anunță agenția U.P.I.

În continuare, agenția menționează că avioane „B-52" ale trupelor S.U.A. au aruncat, în aceeași noapte, circa 450 000 kg de bombe asupra unor regiuni sud-vietnameze, în care acționează forțe ale Frontului Național de Eliberare.

Pe de altă parte, elicoptere americane au transportat la 6 septembrie trupe saigoneze într-o zonă aflată la circa 12 km de frontiera laoțiană.

Procesul Angelei Davis

SAN RAFAEL 8 (Agerpres). — La San Rafael au fost reluate audierile preliminare în procesul intentat de autoritățile statului California militantei americane de culoare, Angela Davis. Avocații apărării au depus o serie de moțiuni, prin care contestă autoritatea Marelui Juriu Federal de punere sub acuzare, datorită faptului că acesta a fost constituit, în mod discriminatoriu, numai din elemente ostile forțelor progresiste.

După cum se știe, militanta americană a respins acuzațiile care i se aduc în cadrul acestei înscenări judiciare. De altfel, acuzarea nu a fost în măsură să aducă probe din care să fie confirmate faptele care i se pun în seama Angelei Davis. După cum s-a anunțat, pînă în prezent au fost recuzați șase președinți ai completului de judecată, iar un număr impresionant de judecători au refuzat să-și asume președinția completului.

U.R.S.S. — Aspect de la Uzinele constructoare de mașini agricole „Rostelmaș" din Rostov pe Don

Adunarea festivă de la Sofia

SOFIA 8. — Corespondentul Agerpres, Constantin Amariței, transmite: Miercuri seara, la teatrul popular „Ivan Vazov" din Sofia, în prezența tovarășului Todor Jivkov, prim-secretar al C.C. al Partidului Comunist Bulgar, președintele Consiliului de Stat al Republicii Populare Bulgaria, a membrilor Biroului Politic al C.C. al P.C.B., ai Consiliului de Stat și ai Consiliului de Miniștri, a avut loc o adunare festivă, consacrată aniversării a 27 de ani de la victoria revoluției socialiste în R.P. Bulgaria.

Cu acest prilej, a vorbit Anghel Țanev, membru supleant al Biroului Politic al C.C. al P.C.B., ministrul afacerilor interne.

Vorbitorul a subliniat că revoluția socialistă de la 9 septembrie, înfăptuită de clasa muncitoare, de țărănimea muncitoare, cu participarea activă a intelectualității progresiste, sub conducerea Partidului Comunist Bulgar, cu ajutorul armatei sovietice, constituie o parte inseparabilă a uriașului proces de transformare revoluționară a lumii.

După ce a trecut în revistă principalele momente ale perioadei care a urmat actului revoluționar de la 9 septembrie 1944, Anghel Țanev a subliniat succesele obținute de poporul bulgar în diverse domenii de activitate în cei 27 de ani.

Referindu-se apoi la politica externă a Bulgariei, vorbitorul a relevat că aceasta se bazează pe principiile marxist-leniniste și ale internaționalismului proletar. În continuare, vorbitorul s-a referit la însemnătatea Programului complex de dezvoltare a colaborării țărilor participante la C.A.E.R. adoptat la București și a subliniat că Bulgaria va depune toate eforturile pentru realizarea lui. El a arătat că guvernul bulgar va continua să caute căi pentru extinderea relațiilor multilaterale dintre statele balcanice. Bulgaria — a continuat el — se pronunță pentru relații normale cu țările capitaliste, pe baza principiilor coexistenței pașnice. După ce a relevat că, în Europa, se observă tendința de reducere a tensiunii, Anghel Țanev a evidențiat importanța realizării unui sistem de securitate colectivă pe continent.

PE SCURT

● LA 8 SEPTEMBRIE, s-a deschis la Moscova o expoziție internațională de materiale de construcții și utilaje pentru fabricarea acestora, la care participă circa 800 de firme și organizații de comerț exterior din 26 de țări.

În aceeași zi, pavilionul româniei a fost vizitat de I. T. Novikov, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., I. A. Grismanov, ministrul industriei materialelor de construcții, și de alte persoane oficiale sovietice.

Nguyen Thi Binh în R.P. Polonă

● **LA 8 SEPTEMBRIE.** Edward Gierek, prim-secretar al C.C. al P.M.U.P., și Piotr Jaroszewicz, președintele Consiliului de Miniștri al R.P. Polone, au primit pe Nguyen Thi Binh, ministrul afacerilor externe al Guvernului Revoluționar Provizoriu al Republicii Vietnamului de Sud, care se află în vizită în Polonia, anunță agenția P.A.P. La convorbire a participat și ministrul de externe polonez, Stefan Jedrychowski.

● MIERCURI, în ajunul zilei de 9 septembrie, ziua victoriei revoluției socialiste în Bulgaria, ambasadorul României la Sofia, Nicolae Blejan, a depus coroane de flori la Mauzoleul „Gheorghi Dimitrov". Monumentul ostașilor sovietici eliberatori și la Monumentul movilei frățești din Parcul libertății din Sofia.

● **AGENȚIA T.A.S.S.** anunță că reprezentantul permanent al U.R.S.S. la Organizația Națiunilor Unite a înmînat secretarului general al O.N.U., U Thant, o scrisoare a ministrului afacerilor externe al Uniunii Sovietice, Andrei Gromiko, prin care se cere înscrierea pe ordinea de zi a celei de-a 26-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U. a problemei „Conferința mondială pentru dezarmare".

Cancelarul Brandt va vizita U.R.S.S.

● DUPĂ CUM A FĂCUT CUNOSCUT Ministerul de Externe al R.F. a Germaniei, cancelarul Willy Brandt a acceptat invitația guvernului sovietic de a face „o vizită apropiată" în U.R.S.S. Data exactă a vizitei urmează să fie stabilită pe cale diplomatică, anunță agenția vest-germană de presă D.P.A.

● PRIMUL MINISTRU AL REPUBLICII IRLANDA, Jack Lynch, a plecat spre Dublin, în urma unei vizite oficiale de două zile efectuate în Marea Britanie. După cele 11 ore de convorbiri cu șeful guvernului englez, Edward Heath, consacrate analizării implicațiilor crizei din Ulster asupra relațiilor bilaterale, Jack Lynch a declarat că părerile au fost diferite. Întrevederile la nivel înalt dintre guvernele de la Londra și Dublin vor continua, a precizat Lynch.

● GUVERNUL MALTEZ a anunțat într-un comunicat, dat publicității marți seara, că pe viitor „Malta nu va mai fi port liber pentru aprovizionarea cu petrol a forțelor străine". Totodată, guvernul reclamă o sporire a indemnizațiilor pentru bazele străine situate pe teritoriul insulei.

Xantopoulos-Palamas la Belgrad

● CHRISTOS XANTOPOULOS-PALAMAS, subsecretar de stat la Ministerul Afacerilor Externe al Greciei, a sosit la Belgrad în prima vizită oficială în Iugoslavia, la invitația Secretariatului Federal pentru Afacerile Externe. În cursul vizitei, informează agenția Taniug, oaspetele va avea convorbiri cu oficialități iugoslave în legătură cu probleme ale colaborării bilaterale, precum și cu privire la probleme actuale ale vieții internaționale.

Premiu românesc la Hertogenbosch

● SOPRANA ROMÂNĂ Horiana Brănițeanu a cîștigat premiul întîi la Concursul internațional de canto de la Hertogenbosch. De asemenea, Mircea Moisa, solist la Opera din Cluj, a obținut o mențiune specială.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 17.60.10, 17.60.20. Abonamentele se fac la oficiile poștale și difuzorii din întreprinderi și instituții.

Tiparul: Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"